

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΟ 34ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ!

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ...

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ

...ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Φ ΑΙΝΟΜΕΝΙΚΗ ΗΡΕΜΙΑ ΠΑΝΤΟΥ. Οι ρυθμοί στην πόλη δεν αλλάζουν. Κάποιοι σκύβουν και αφουγκράζονται τη γη. Κάτι ακούν. Οι άλλοι δεν καταλαβαίνουν. Τους κοιτούν που είναι σκυμμένοι στο χώμα και απορούν. Εκείνοι γνωρίζουν όμως τι ακούν.

Μια λάβα πλησιάζει. Κοιλάζοντας ακούγεται να ανεβαίνει από την αγκαλιά της γης. Σε λίγο θα εκτοξευτεί δεκάδες μέτρα πάνω από τη γη. Θα πλημμυρίσει κάθε γωνιά, θα χυθεί παντού. Τότε θα τη δουν όλοι.

Η μυρωδιά του θανάτου ανεβαίνει μαζί με τη λάβα της οργής. Η λάβα που κρύβουμε στη ψυχή μας αναδύεται. Πλησιάζει στην επιφάνεια. Όταν σκορπιστεί στον αέρα, τίποτα δεν θα είναι όπως πριν. Το τοπίο θα αλλάξει...

Εμείς δεν επιλέξαμε το δρόμο των νεκρών ηρώων. Αν θέλατε τον Καλαρέμα νεκρό, γιατί δεν σπιντεζέξτε ξανά εκτελεστικά αποσπάσματα να ντυφειζέτε στα ίδια τους τους αγωνιστές όπως κάνατε παλιά με τους κομμουνιστές; Δειλοί, λιπόψυχοι ούτε αυτό δεν μπορείτε να κάνετε. Να πατήσετε εσείς τη σκανδάλη. Ο Μελισσάς σε αυτό ήταν πιο γενναίος από εσάς που κρύβεστε πίσω από τα γραφεία και τους κονδυλοφόρους σας, επίσημοι του κράτους. Πυροβόλησε ο ίδιος τον Καλτζέα.

Η λάβα της οργής μας θα σας πνίξει.

Ας μας συγχωρήσουν οι βολεμένοι. Ας μην νομίζουν οι δούσμοιροι πως μας έχει πιάσει η διάθεση για μια ατελείωτη νεκρολογία. Για εμάς ο θάνατος με τη συνείδηση πάνε μαζί. Η δίψα για μια ελεύθερη και δικαίη ζωή περπατάνε και αντάμα με το θάνατο. Χιλιάδες γενιές πριν από εμάς έχουν ξεψυχήσει στα οδοφράγματα, στα εκτελεστικά αποσπάσματα για τις ιδέες τους, για τους αγώνες τους, με φόβο, αλλά και πάνω από όλα με σθένος και δύναμη.

Ήρωες δεν υπάρχουν. Υπάρχουν άνθρωποι που θέλουν να ζήσουν, να χαρούν, να ερωτευτούν, να ονειρευτούν αλλά με μία και μοναδική προϋπόθεση. Να διατηρήσουν την αξιοπρέπειά τους για να μπορούν να έχουν το κεφάλι ψηλά. Έτσι όταν πρέπει να διαλέξουν, διαλέγουν. Ο έρωτας για τη ζωή μέσα σε μια κοινωνία χτισμένη πάνω στην εκμετάλλευση και το αίμα των εκατομμυρίων καταπιεσμένων και κολασμένων της, περνά πολλές φορές μέσα από το θάνατο. Ο δρόμος για την ελευθερία πολλές φορές είναι μονόδρομος. Η δικαιοσύνη σας χτίζεται με αί-

Συνέχεια στη σελίδα 4

Τ ΟΤΕ -ΤΟ '67- ο Άρειος Πάγος χαρακτήριζε τη χούντα ως "επανάσταση", για να την καλύψει με συνταγματική νομιμότητα στην προσπάθεια να προσδώσει στοιχειώδη διεθνή αναγνώριση στο πραξικόπημα των συνταγματαρχών. Τότε -το '67- τα γήπεδα γέμιζαν με χιλιάδες πολιτικούς κρατούμενους. Τότε -το '73- οι αγωνιστές σκοτώνονταν από τα πυρά των ακροβολιστών της αστυνομίας και του στρατού. Τότε -το '73- τις διαβεβαιώσεις για τη νομιμότητα και την αποκατάσταση της τάξης τις έδιναν ο Παττακός κι ο Ιωαννίδης. Τότε είχαμε χούντα.

Σήμερα είναι τα ΜΑΤ που μπαίνουν στο Πολυτεχνείο. Σήμερα γεμίζει η Ασφάλεια με 515 πολιτικούς κρατούμενους. Σήμερα στα ποινικά δικαστήρια σπίνονται έκτακτα στρατοδικεία. Σήμερα τις δηλώσεις για την ανάγκη αποκατάστασης της τάξης τις κάνει ο πρόεδρος του Αρείου Πάγου, Β. Κόκκινος. Σήμερα οι αγωνιστές σπιντίζονται στις φυλακές. Σήμερα οι πολιτικοί κρατούμενοι δολοφονούνται σιγά σιγά κατάδικασμένοι να κάνουν απεργίες πείνας και δίψας μέχρι τέλους, για να διεκδικήσουν την ελευθερία τους. Σήμερα έχουμε δημοκρατία.

Οι εικόνες μιλούν μόνες τους. Ο Πρύτανης που διατάζει την εισβολή των ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο, τη σημαδιακή ημέρα της 17ης Νοέμβρη '95. Ο διαχωρισμός των συλληφθέντων σε φοιτητές, σε κάτω των 21 ετών, σε όσους έχουν λευκό ποινικό μητρώο και δεν έχουν φάκελο, σε δεκαπεντάδες κι εικοσάδες, σε εκατοντάδες, σε σκληρούς και μη αναρχικούς πυρήνες, σε ό,τι τελός πάντων σκαρφίστηκε το μυαλό του κάθε μπάτσου και του κάθε δικαστή. Ο διαχωρισμός των καταδικασθέντων σε ομάδες, σε όσους έκαναν δηλώσεις εναντίον του δικαστηρίου, σε όσους απείχαν, σε όσους παρουσιάστηκαν, σε όσους υπέγραψαν το γνωστό, από παλιότερα, χαρτί: "αποκηρύσσω μετά βδελυγμίας την Αναρχία και τις παραφυάδες αυτής...". Η εισαγγελέας που νομβετούσε για το πώς γίνονται οι κοινωνικοί αγώνες...

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

Εξέγερση: Πολυτεχνείο και φυλακές

Φυλακές, ένας τόπος ιστορικός, κοινωνικής υπαξιακής αναφοράς, ωμού ανθρώπινου μαρτυρίου, μαρτυρούν οι αιώνες, τα ατελείωτα αδιέλαιπτα χρόνια καταναγκασμού, μαρτυρούν οι τοίχοι και τα καγκελωτά παράθυρα, οι διάδρομοι, τα πειθαρχεία, μαρτυρούν οι σωφρονιστικοί κώδικες, μαρτυρούν οι ίδιες έρημες ανθρώπινες ψυχές. Και όμως σ' αυτό τον τόπο γεννήθηκε μια εξέγερση και συναντήθηκε με μια άλλη -αυτή του Πολυτεχνείου

Σελ. 5

ΓΑΛΛΙΑ

Φιλελευθερισμός ή βαρβαρότητα

Σχετικά με τις τελευταίες μαζικές κινητοποιήσεις στη Γαλλία, κείμενο-ανταπόκριση της Monde Libertaire (εβδομαδιαία εφημερίδα της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας -FAF). Το πρόταγμα της γενικής απεργίας σε πρώτο πλάνο...

Σελ. 6

Η ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Τ Ο ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ στη χώρα μας είναι το ζητούμενο. Η άρνηση στράτευσης ως υπόθεση προσωπική, περνάει στο μαζικό (στο πεδίο της αλληλεγγύης και συμπαρατάσεως) μόνο όταν έχουμε συλλήψεις αρνητών. Αν κάτι δυσχεραίνει την υπόθεση της άρνησης στράτευσης, είναι η απουσία αντιμιλιταριστικού κινήματος.

Η συνείδηση είναι αποτέλεσμα παιδέματος και κατάρκτηση του πραγματικού, μιας αντίληψης της συνέχειας πέραν του φαντασιακού, σε ένα διαρκή διάλογο του "εγώ" με το κοινωνικό υποκείμενο που παράγει το "χθες", καταναλώνει το "σήμερα" και αναζητεί το "αύριο".

Είναι επόμενο να μην υπάρχει αντιμιλιταριστικό κίνημα, αφού το κρίνικικό υποκείμενο αρνείται το διάλογο και αποφεύγει την πολιτικοποίησή του ελπίζοντας σε ένα ΜΕΣΣΙΑ ως φορέα μιας καλύτερης εποχής. Έχουμε λοιπόν να αντιμετωπίσουμε-ξεπεράσουμε το πρόβλημα της απόστασης από το πραγματικό, την αδυναμία(;) ύπαρξης ουσιαστικού διαλόγου, την απάθεια της οικιακής ευημερίας(!), τη δειλία που ντύθηκε με την ελπίδα του ΜΕΣΣΙΑ και τη βλακεία που έχει

ως αποτέλεσμα την αδράνεια.

Οι αριστεροί (αναρχικοί-κομμουνιστές-σοσιαλιστές), με αναλογικές διαφορές, ελπίζουν στα αποτελέσματα των αντιθέσεων της βαρβαρότητας αυτού του συστήματος, περιμένοντας(;) να αρπάξουν την ευκαιρία της αντεπίθεσης. Παρ'όλα αυτά, η κοινωνία δομείται καθημερινά μαζί με αυτούς- προσφέροντας λύσεις για τα μελλοντικά σχέδια των κυρίαρχων.

Ο αιώνας τελειώνει και το κεφάλαιο βασιλεύει εκμεταλλευόμενο την απάθεια, τη συνενοχή, τη δειλία, τη βλακεία και την απόσταση από την Πολιτική του κοινωνικού υποκειμένου, δημιουργώντας νέες εστίες "εθνικών" πολέμων (παλιά μου τέχνη κόσκινο) και συγχρόνως το μονοπώλιο των νέων τεχνολογιών. Από τη μια αφαιρεί ζωές και από την άλλη προσφέρει θέσεις εργασίας σε "ειδικούς" τομείς.

Κάθε πόλεμος όμως χρειάζεται και τη συμφωνία των πολεμιστών, την "εθνική συνείδηση", το στρατηγικό μεγαλοιδεασισμό, το αίσθημα του αδικημένου, τον ηγέτη, την πειθαρχία, το φόβο, την υπακοή... Τέλος, κάθε πόλεμος χρειάζεται εχθρούς και συμμάχους ενώ παράγει θύματα και

νικητές(;).

Το κράτος -νούμερο ένα μέσο αναπαραγωγής του κεφαλαίου- αυτοαναίρεται μόνο όταν είναι φορέας του πολιτισμού, της ειρήνης, της διευρυμένης δημοκρατίας (οικονομικής και πολιτικής), του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της διαφορετικότητας και της αυτοδιάθεσης του καθενός. Το κράτος όμως αρνείται την ανθρωπινή συνείδηση, την πολεμεί, και δημιουργεί τον πολιτισμό της βαρβαρότητας, αυξάνοντας έτσι την εξουσία του κεφαλαίου.

Αρνήθηκε για λόγους πολιτικούς, φιλοσοφικούς και αισθητικούς τη συμμετοχή μου σε ένα μηχανισμό που υπάρχει μέσω ιδεολογημάτων με σκοπό την αντικατάσταση της ανθρωπίνης συνείδησης με μια εθνική-πατριωτική, που αχρηστεύει κάθε σκέψη μέσω της διαταγής, που στηρίζει τον κοινωνικό αυταρχισμό, συζεί με τον εθνικισμό και προετοιμάζει πολέμους καταστρέφοντας τον πλανήτη. Αρνούμενος τα παραπάνω, κατέληξα να βρεθώ από τον Αύγουστο στις φυλακές Παύλου Μελά με μια καταδίκη τεσσάρων χρόνων.

Συνέχεια στη σελίδα 2

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ

Υπάρχουν ορισμένες φορές που η πραγματικότητα ξεπερνάει τον εφιάλτη. Μερικές φορές, δηλαδή, που τα γεγονότα είναι τόσο έκδηλα, που δεν επιδέχονται κανένα σχολιασμό, πέρα από την παράθεσή τους. Τα λόγια που ακολουθούν μιλάνε από μόνα τους και αξίζουν να μείνουν στην ιστορία. Γι' αυτό εξάλλου και παρατίθενται:

★ **ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ:** "Είχαν συγκροτήσει συμπαγή και συγκροτημένη ομάδα. Η συμπεριφορά τους ήταν προκλητική. Προσπάθησαν να καταρρακώσουν το κύρος της δικαιοσύνης με τα νιαουρίσματα και να χλευάσουν τους. Προτίμησαν το δρόμο της φυγής παρά της μάχης και θα ήμουν πολύ χαρούμενη αν παρέμεναν για να υπερασπιστούν τον εαυτό τους και να με πείσουν για την αθωότητά τους. Η συμπεριφορά τους ήταν αχαρκτήριστη, δεν σέβονται τη δικαιοσύνη. Με τη βία δεν γίνονται αγώνες και δεν κατακτιούνται. Θα ήθελα πραγματικά να προτείνω διαφορετικά, γιατί είναι νέοι άνθρωποι."

★ **ΠΡΟΕΔΡΟΣ:** "Δεν θέλω επιδοκμασίες. Η δικαιοσύνη εκτός των άλλων είναι και δίκαιη"

Μερικές παρατηρήσεις για μια ολική στάση

7 Ένας αγωνιστής διώκεται για την αντικαθεστωτική του δράση. Γιατί πώς αλλιώς λέγεται η κατά μέτωπο σύγκρουση του με την "πρώτη θεσμοποιημένη μηχανή του κράτους" που είναι ο στρατός; Μια πράξη που ξεπερνά τα όρια της πολιτικής νομιμότητας του χώρου της "υπαρκτής" αριστεράς. Κι αναφερόμαστε σε αυτόν τον χώρο, μια και αυτός εκπροσωπεί σήμερα την πολιτική θέωση και ιδεολογική συγκρότηση του ίδιου του Καρανίκα. Μήπως ακριβώς στην αντιθεσμικότητα της ίδιας της πράξης του - χαρακτηριστικά οφθαλμοφανή που κανένας πολιτικάντισμός δεν μπορεί να συγκαλύψει, οφείλεται το γεγονός ότι ο κ. Κωνσταντόπουλος, καθόλου ντροπαλός κατά τα άλλα, δεν χαλάσει (απέφυγε θα λέγαμε) μια "δημόσια εμφάνιση" στις κάμερες που περιμέναν έξω απ' το Διοικητικό Στρατοδικείο Θεσσαλονίκης στις 5 Οκτώβρη, ημέρα της δίκης του Νίκου Καρανίκα. Μήπως εδώ βρίσκεται ο λόγος που η ΑΥΓΗ με απροθυμία δημοσιεύει επιστολή του Νίκου από τη φυλακή, όταν δεν μπορεί να την περικόψει; (όπως έκανε με τη 2η επιστολή του). Μήπως εδώ πρέπει να αναζητηθεί η χλιαρότητα των στελεχών του Συνσπισμού με την οποία στέκονται αλλήλγγυοι στο σύντροφό τους;

Όμως, πού βρίσκεται ο αναρχικός - αντιεξουσιαστικός χώρος που αποτέλεσε σπόνδυλο βασικό του κινήματος αλληλεγγύης στο "χριστιανό" Μαραγκάκη και στον "αριστεριστή" Μακρή και μοναδικό - βέβαια - στην αλληλεγγύη του Μαζιώτη και του Ναθαναήλ; Στη μεν πρώτη περίπτωση αναρχικοί - ξεπερνώντας τις απαραίτητες παλινωδίες - αντιμετώπισαν με την ιδιαιτερότητα του λόγου τους και την πολυμορφία της πολιτικής τους οντότητας το "πρωτόγνωρο" ζήτημα της άρνησης στρατεύσης και την ενεργή συμμετοχή τους στο πλατύ κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε τότε. Στη δεύτερη περίπτωση, άρθρωσαν τα πρώτα γράμματα του αντιμilitarιστικού αλφάβητου συναισθανόμενοι, αλλά και εκτιμώντας ότι ο λόγος αλληλεγγύης προς τους φυλακισμένους συντρόφους τους δεν θα μπορούσε παρά να θίξει πέρα απ' τον ίδιο το στρατό και τον πόλεμο, ζητήματα όπως ο εντεινόμενος милитарισμός, ο κοινωνικός στρατιωτισμός, η επιβολή της Νέας Τάξης, στο βαθμό που ήθελε να δημιουργήσει υπαρκτά κοινωνικά ερείσματα στην υπόθεση της στήριξης της άρνησης στρατεύσης.

2 Είναι "εναλλακτικός ή ολικός"; Προέκυψε αίφνης το ερώτημα στην προσπάθεια κατηγοριοποίησης του Νίκου Καρανίκα. Κίνηση απαραίτητη για τη λήψη ασφαλών αποφάσεων περί της έκφρασης αλληλεγγύης,

μια και η ίδια η αιτία διώξης του φυλακισμένου αρνητή στρατεύσης δεν αποτελεί "επαρκή" πολιτικό λόγο, για κάποιους. Δεν θα σημειώναμε το ζήτημα αυτό, αν δεν αποτελούσε τη βάση αδράνειας, αλλά και πολιτικής απαξίωσης τμήματος του αναρχικού - αντιεξουσιαστικού χώρου. Είναι άλλωστε η ίδια λογική που πριν από 4 χρόνια συμπαραστεκόταν στο Μαζιώτη επειδή - και μόνο - ήταν αναρχικός αδιαφορώντας για την ίδια του την πράξη. Η ίδια λογική που την προσωπική απόδραση του τρελόχαρτου επιχείρησε να την ανάγει σε πολιτικό πρόταγμα του ευρύτερου αναρχικού - αντιεξουσιαστικού χώρου. Η λογική του "Πας μη αναρχικός, βάρβαρος", αυτή της αναρχικής καθαρότητας σε όλο της το μεγαλείο: φύση και θέση ξένη προς την αντιεξουσιαστική οπτική.

Ο ίδιος ο Καρανίκας απέφυγε να πάρει θέση στο ερώτημα "εναλλακτικός ή ολικός". Όταν, μάλιστα, μεγάλος αριθμός "εναλλακτικών" μιλά για αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνική θητεία έξω απ' το στρατιωτικό (ή και, για μερικούς, απ' τον κρατικό) μηχανισμό, τότε μήπως στην πράξη δεν απορρίπτουν κι αυτοί συνολικά τη στρατιωτική θητεία; Και φυσικά η επιλογή της ολικής άρνησης είναι πραγματικά η πιο μαχητική, αδιαπραγμάτευτη και συνολική άρνηση στρατεύσης. (Ακόμα και όταν οι ολικοί παραμένουν ανοργάνωτοι βρίσκοντας περισσότερα αυτά που τους διαχωρίζουν, ή θέτοντας "άλλες προτεραιότητες" κινηματικής δράσης, στην καλύτερη των περιπτώσεων). Αλλά στην κοινωνική πραγματικότητα τι νόημα έχει αυτή η σύγκριση; Ως ποτέ η διαφοροποίηση αυτού του επιπέδου θα προκαλεί αντιπαλότητες και αποκλεισμούς; Φυσικά δεν θα περίμενε κανείς την ανταπόκριση όλων ο αντιμilitarισμός τους περνά - και ενίοτε εξαντλείται - απ' την ονειρώξη νομοθετικών ρυθμίσεων και βλέπουμε μετά...

3 Η στροφή των "επίσημων εναλλακτικών" (στροφή που επισημαίνεται από το φύλλο Νο 23 του ΑΛΦΑ, στο άρθρο "Για τον αντιμilitarισμό και τη θητεία", στροφή 90 μοιρών από το "Θέσπιση της εναλλακτικής θητείας τώρα" στο "Αρνήσου το στρατό μ' όποιον τρόπο μπορείς" δεν ερμηνεύεται μόνο ως φυσική εξέλιξη της πολιτικής τους σκέψης: η δυναμική είσοδος στο προσκήνιο της ολικής άρνησης (με την ατυχή σύλληψη Μαζιώτη, Ναθαναήλ), η αδυναμία τους να αρθρώσουν τον όποιο υπερασπιστικό λόγο αναφορικά με τους τελευταίους - σε αντίθεση με τις κινήσεις αλληλεγγύης αναρχικών που ήταν δυσανάλογα μεγάλες σε σχέση με τον αριθμό των συντρόφων που κινητοποιήθηκαν - η ίδια η αποτυχία θέσπισης κοινοβουλευτι-

κής ρύθμισης, αλλά και η χρεωκοπία της εναλλακτικής θητείας όπου εφαρμόστηκε στο εξωτερικό - με τη συνάκλουση απώλεια κινηματικού βεληνεκούς -, είναι περιγραφικά οι σημαντικότεροι από τους λόγους που επέβαλλαν αυτή τη στροφή.

Την ίδια ώρα οι επιτροπές αλληλεγγύης, σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στους φυλακισμένους ολικούς αρνητές, στέκονταν ανίκανες να συνεχίσουν την προώθηση του λόγου που είχαν αρθρώσει βγαίνοντας εξαντλημένες από τον αγώνα για την απελευθέρωση τους (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι ο Μαζιώτης πέτυχε την προσωρινή του αποφυλάκιση για κάποιον άλλο λόγο, εκτός από αυτόν της αποφασιστικής και γεμάτης αυταπάτης απεργίας πείνας, μέχρι την 51η μέρα).

4 Πριν ακόμα ο Καρανίκας αποκαλέσει "σύντροφους αναρχικούς" αυτούς που εξεγείρονται για τον Οδυσσέα Καμπούρη, τον Γ.Μπαλάφα, τον απεργό πείνας Κ.Καλαρέμα, σε αντίθεση "με τους Αριστερούς" (από θέση συντρόφους του), πριν ακόμα ο Καρανίκας υπογράψει την επιστολή αλληλεγγύης στους 515 συλληφθέντες του Πολυτεχνείου ως "αλήτες - μέλος του ΣΥΝ", ο Νίκος Καρανίκας ήταν σύντροφος (ε, Νίκο!). Μακρινό ξεδελφάκι ίσως, σίγουρα όμως πιο κοντινό από όσους αναρχικούς αξιολογούν τις πράξεις κοινωνικής αντίστασης, τις στάσεις πολιτικής ανυπακοής, τις θέσεις - τελικά - αντικαθεστωτικής δράσης μόνο απ' την "καθ' ομολογία" πολιτική τοποθέτηση κι όχι από τα ίδια τα χαρακτηριστικά τους. (Με περισσή ιδεολογική βεβαιότητα μπορούν κάποιοι από αυτούς να στέκονται αλλήλγγυοι στους αγώνες των πουριανών, των αγροτών του Καλαμά ή αυτών των απεργών της ΕΑΣ - χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν στεκόμαστε αλληλεγγύοι στους απελευθερωτικούς χαρακτήρες αυτών των αγώνων. Βλέπετε, ένα μασούρι δυναμίτης ή μια σύγκρουση με τους μπάτσους είναι καλύτερα διαπιστευτήρια εξεγερτικής στάσης από ότι η φυλάκιση ενός αρνητή στρατεύσης για την επιλογή ζωής του, από ότι η ανυπότακτη στάση σύγκρουσης με τον πιο ολοκληρωτικό μηχανισμό).

Η συγκυρία είναι δύσκολη: 5 απεργοί πείνας, εξοντωτικές ποινές σε άλλους τρεις, υπόδοκοι να υπομένουν την εκδικητικότητα των καθε-

στωτικών μηχανισμών. Και η ανυπόχωρητη στάση του συντρόφου απεργού πείνας Κώστα Καλαρέμα δεν μπορεί παρά να τίθεται στην αιχμή του δόρατος, όμως με το υπόλοιπο δόρυ, το -απαραίτητο- στυλιάρι, τι γίνεται; Κι αναμφίβολα η αλληλεγγύη που εκφράζει το μεγάλο τμήμα των αναρχικών που έχουν κινητοποιηθεί ενάντια στην κρατική καταστολή αγκαλιάζει και το Νίκο. Θέλοντας να πιστεύουμε ότι το πολιτικό κόστος -το μόνο που τους ενδιαφέρει ενός νεκρού απεργού πείνας -ακόμη και αναρχικού- δεν θα θελήσουν οι σοσιαλδημοκράτες του '95 να το επωμιστούν, κι ενώ άλλες 4 απεργίες πείνας βρίσκονται σε εξέλιξη (η ανυπόχωρητη στάση των οποίων εξαρτάται -κατά κύριο λόγο- απ' την αδιαλλαξία των κρατούντων διαμέσου του δικαστικού τους μηχανισμού), το στοίχημα - πρόκληση του Νίκου Καρανίκα επιμένει να στέκεται μπροστά μας: ακόμα κι αν στις 19 Δεκέμβρη εγκαθιδρυθεί το καθεστώς πολιτικής ομηρίας του με προσωρινή του αποφυλάκιση και ταυτόχρονη επίδοση φύλλου πορείας (τρίπλα που ακολουθήθηκε επιτυχώς και με τους φυλακισμένους ολικούς αρνητές). Κίνηση που θα είναι, άλλωστε, και η μόνη "έξυπνη" επιλογή των στρατοκρατών. Γιατί ποιάς θέλει έναν κατ' ουσία ανυπότακτο και λαλιόστομο αρνητή στρατεύσης στη φυλακή για άλλα τρία χρόνια, όταν μάλιστα, επιμένει να αυτοπροσδιορίζεται ως Αριστερός; (Μαζί με τους στρατοκράτες, βέβαια, θα "ανακουφιστούν" και πολλοί "σύντροφοι" του που περιήλθαν σε τούλαχιστον άβολη, αν όχι δυσχερή θέση).

ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑ - πρόκληση που απροκάλυπτα θέτει ο ίδιος ο Νίκος αγωνιζόμενος "ενάντια στη σήψη και την ιστορική λήθη" προτάσσοντας από τις στρατιωτικές φυλάκες Παύλου Μελά: "Κανένα δικαστήριο δεν θα μας καταστείλει, καμία φυλακή δεν θα μας χωρέσει, κανένα κράτος δεν θα αντέξει το πάθος μας για λευτεριά. Οι αγώνες μας δεν δικάζονται, δεν δικαιώνονται. Ο αγώνας συνεχίζεται κατακτώντας την ιστορία του καθένα μας."

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ!

ΕΝΙΑΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ!

Κ.Τ.

Εκδηλώσεις...

★ Το Σάββατο βράδυ 16 Δεκέμβρη, η **Επιτροπή αλληλεγγύης στον Ν. Καρανίκα**, διοργανώνει συναυλία στην ΑΣΟΕΕ. Στην συναυλία συμμετέχουν τα συγκροτήματα Στίγμα 90, Σπυριδούλα, Terminal Curve, Κρακποτ.

★ Την Κυριακή στις 17 Δεκέμβρη θα πραγματοποιηθεί στη Θεσσαλονίκη συναυλία αλληλεγγύης στον αρνητή στρατεύσης Νίκο Καρανίκα. Η συναυλία θα ξεκινήσει στις 8.00μμ. στη Νομική.

★ Την Δευτέρα 18 Δεκέμβρη καλείται στην Θεσσαλονίκη, από την **Πρωτοβουλία ενάντια στην κρατική καταστολή**, πορεία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές ακι με πρόταγμα την απελευθέρωση του Ν. Καρανίκα, που δικάζεται την επόμενη μέρα. Η πορεία θα ξεκινήσει στις 5.00μμ. από την Καμάρα.

★ Την ίδια μέρα και για τον ίδιο λόγο, θα πραγματοποιηθεί πορεία και στην Αθήνα. Η πορεία θα ξεκινήσει στις 6.00μμ. από την πλατεία Κάννιγγος.

★ Την ίδια Δευτέρα, συναυλία αλληλεγγύης στο Ν. Καρανίκα διοργανώνει και ο **Σύνδεσμος Αντιρρησιών Συνείδησης**. Η συναυλία θα ξεκινήσει στις 9.00μμ. στο Σπόρτιγκ.

★ Την ίδια μέρα εκδήλωση-συζήτηση για το Ν. Καρανίκα και για τους φυλακισμένους αγωνιστές, θα γίνει και στην Καβάλα. Η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί στο Αυτόνομο Στέκι Καβάλας και θα ξεκινήσει στις 7.30μμ.

★ Την Τρίτη 19 Δεκέμβρη γίνεται στη Θεσσαλονίκη σε δεύτερο βαθμό η δίκη του φυλακισμένου αρνητή στρατεύσης. Η **Πρωτοβουλία ενάντια στην κρατική καταστολή** καλεί σε συγκέντρωση στο Διοικητικό Στρατοδικείο Θεσσαλονίκης (Καυτατζόγλου και Στρατού), στις 8.30 το πρωί.

Η ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Η εκδικητική λογική της στρατιωτικής "δικαιοσύνης" απέναντι σε νέους που αμφισβητούν και αρνούνται το στρατό, άφησε ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας αδιάφορο, κάνοντάς τη συνένοχη σε μια απόφαση που στηρίζεται στην αναχρονιστική στάση της κυβέρνησης και την άρνησή της να εναρμονιστεί νομικά ως προς το ζήτημα με τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες.

Το αν θα γίνει σεβαστό το δικαίωμα της άρνησης στρατεύσης -είτε με αυτοδιαχειριζόμενη εναλλακτική κοινωνική θητεία είτε με ολική άρνηση- εξαρτάται καθαρά από το δυνάμωμα της αλληλεγγύης προς κάθε αρνητή και τη δημιουργία ενός αντιμilitarιστικού κινήματος που, πολύμορφο από τη φύση του, θα είναι αντιεθνικιστικό, αντιπολεμικό, οικολογικό και διεθνιστικό. Ένα κίνημα που δίχως να χρειάζεται να το ορίσουμε θα αναίρει τον κύριο φορέα του πολιτισμού της

βαρβαρότητας, αντιπαλεύοντας τα απάνθρωπα σχέδια του κεφάλαιου που στηρίζεται στην εκμετάλλευση του ανθρώπου και της φύσης.

Εάν υπήρχε ένα ισχυρό αντιμilitarιστικό κίνημα, ίσως να μην είχαμε "εθνικά αδιέξοδα", εκστρατείες και φυλακίσεις αρνητών στρατεύσης. Ίσως συνολικότερα τα πράγματα να ήταν διαφορετικά, ίσως τότε, έχοντας ο καθένας μερίδιο στο "καθήκον" για μια ανθρωπινή κοινωνία, να έμπαινε στη γιορτή των κοινωνικών αγώνων που δεν γίνονται για να "δικαιωθούν" αλλά για να βιωθεί η χαρά της συνάντησης, της έκφρασης και των αλλαγών.

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 19 ΔΕΚΕΜΒΡΗ δεν δικάζομαι εγώ, δικάζονται η συνείδηση και η στάση ζωής κάθε πολίτη που αξιώνει να ζήσει ελεύθερα, με γνώμονα την ανθρωπινή συνείδηση και συνεννόηση. Γι' αυτό και η δίκη αυτή είναι ουσιαστικά ΘΕΑΤΡΙΚΗ, γιατί όποτε δικάστηκαν(!) η σκέψη και η συνείδηση, ποτέ δεν τις καταστει-

λανε, ποτέ δεν τις συμμορφώσανε.

Παρ' όλα αυτά, "κάποιος πρέπει να τιμωρηθεί παραδειγματικά" για να τρομοκρατηθούν και οι υπόλοιποι -έτσι επιλέχτηκε, όπως φαίνεται. Η Τρίτη θα δείξει ποιάς θα "τιμωρηθεί" και ποιάς θα "χαρεί". Η Τρίτη θα δείξει το πρόσωπο του καθενός μας, τα σχέδια της κυβέρνησης, την ανοχή της κοινωνίας.

Η Τετάρτη θα φέρει στο προσκήνιο τις ενόχες όλων και έτσι το τείχος της σιωπής που ύψωσαν θα υποστεί άλλη μια ρωγμή.

Αντίσταση στην καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αντίσταση στην κρατική καταστολή, αντίσταση στη δικαστική ασυδοσία. Σεβασμός στην ανθρωπινή συνείδηση, τη διαφορετική πολιτική σκέψη. Λευτεριά στους πολιτικούς κρατούμενους.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ, ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ, ΑΡΝΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ, 12 ΝΟΕΜΒΡΗ '95

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΕΟΥ

Μια αξιολόγηση της καθημερινότητάς μας

1 Ο κοινωνικός πόλεμος ξαμολιέται κάθε μέρα απ' τον καθένα μας κι είναι συχνά - πολύ συχνά - που γυρίζει κουρασμένος, επειδή δε βρήκε και πολλά μέρη να σταθεί, αχθοφόρος μιας απογοήτευσης που παλεύουμε να τη γκρεμίσουμε πριν χτιστεί ολόγυρά μας.

2 Πόσο μάταια και ειρηνικά φαίνονται όλα σε ένα νεκροταφείο! Έτσι αντιμετωπίζουν κάποιοι επαναστάτες την κοινωνική γαλήνη, που σπανίως διαταράσσεται συθέμελα, κι αποσύρονται περιμένοντας να φτάσει το τέλος τους ή επιβάλλοντας σε αυτό το τέλος να έρθει πιο γρήγορα...

3 Τα χείλη τα δικά μας χαμογελάνε κι ας ξέρουμε πως δεν υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που να μας κάνουν να γελάσουμε. Να φτιάχνεις εσύ ο ίδιος ένα αστείο από το τίποτα και για όλα, να συμμετέχεις στο παιχνίδι της κατάκτησης της χαράς γνωρίζοντας και προσπερνώντας τις πίκρες που 'ναι απαραίτητος όρος αυτού του παιχνιδιού...

4 Η πολιτική δράση δεν είναι παρά ένα μεροκάματο του ονειρού. Αποθαρρυνόμαστε γιατί δε νιώθουμε καν τη κούραση πάνω από τις στάχτες των οδοφραγμάτων, γιατί δεν προλαβαίνουμε καλά - καλά να δούμε τις στάχτες των πρόχειρων οδοφραγμάτων που κάπου και, σύντομα, αναγκαζόμαστε να τα παρατήσουμε. Είναι αυτά τα οδοφράγματά μας κάτι σαν την προσωπική μας διαδρομή, τις εσωτερικές οδομαχίες, τα οδοφράγματα που τόσο δύσκολα κρατάμε στην πίεση των καθημερινών συμβιβασμών...

5 Ναι, υπάρχουν παλιοί και νέοι σύντροφοι κι αυτό γιατί το πέρασμα του χρόνου δεν αφήνει μόνο τις

ζάρες και παίρνει το χρώμα των μαλλιών, αλλά αφήνει κι εμπειρίες και τη δυνατότητα να κριθούν μελλοντικές καταστάσεις με καλύτερους όρους, (άσχετα αν αυτή τη δυνατότητα την εκμεταλλεύονται όλοι τελικά). Παλιοί σύντροφοι που μπορούν να χρησιμοποιούν για το χτίσιμο του νέου, νέοι σύντροφοι που αποφεύγουν την εμπλοκή τους στα ερείπια του παλιού.

6 Όχι, δεν πρόκειται για το χτίσιμο του σοσιαλισμού, αλλά, κατ' αρχήν, για το σοσιαλισμό στο χτίσιμο. Απομακρυνόμενοι πάντα από την άτυπη ή τυπική ιεραρχία, από αυτή τη θέση μάχης καλούμαστε να διεξάγουμε τον πόλεμο ως αναρχικοί.

7 Απεύθυναν, εντός άλλων, στο προλεταριάτο, σ' αυτό το τόσο υπερδομένο κομμάτι, που πάνω του επιβάλλονται καλυμμένα ή αποκάλυπτα - πάντως μη λέγοντας τα πράγματα με τ' όνομά τους - δικτατορικές συνθήκες. Το προλεταριάτο ως σήμερα, είτε απλά ως κατώτερη κοινωνική τάξη στην καπιταλιστική διαστρωμάτωση, είτε ως επαναστατικό υποκείμενο στα μυαλά του Μαρξ και των φορέων του, δε συσχετίζεται παρά μόνο με την έννοια της δικτατορίας, καπιταλιστικής ή προλεταριακής. Η απελευθέρωση του προλεταριάτου από την οιαδήποτε μισθωτή ή άνεργη σκλαβιά βρίσκεται μόνο μέσα από την αποδικοτοριοποίηση του, αρνούμενο το ετερο-προσδιορισμένο παρελθόν και αναζητώντας ένα αυτοπροσδιορισμένο μέλλον: αυτό της παύσης του να υφίσταται ως τέτοιο.

8 Κρίνουμε και κρινόμεθα. Εξετάζοντας τη δυνατότητα εκμετάλλευσης της κριτικής και την ίδια την κριτική της εκμετάλλευσης της δυνατότητας, δεν μπορούμε παρά να αποκτήσουμε τα θεωρητικά ε-

κείνα μέσα για τη μετέπειτα απόκτηση των πρακτικών που μας ταιριάζουν. Πρόκειται, στην ουσία, γι' αυτές τις τόσο χρήσιμες ατέρμονες πορείες, μοναχικές ή με συντροφία, στην καθημερινότητα, και όχι για ατέρμονους θεωρητικούς σχολαστικισμούς. Όχι, δεν πρέπει να ακολουθούμε τα ίχνη της καθημερινότητας, αλλά τα νεύρα του σώματός της - γιατί, ως αναρχικούς, δε μας ενδιαφέρει ο έλεγχος των εγκαταλελειμμένων λειτουργιών που καθορίζουν τις κινήσεις του κοινωνικού σώματος. Αποτελεσματικότητα είναι να συμβάλλουμε στον καθορισμό των καθημερινών κινήσεων της κοινωνίας με τέτοιο τρόπο, ώστε να αυτομολούν(οι ίδιες αυτές κινήσεις) από τις προσαγές του κράτους και των αφεντικών.

9 Η καθημερινότητα μπορεί να μην είναι ελκτική, αλλά δεν είναι και κούφια, όσο κούφιοι κι αν αισθανόμαστε κάποιες φορές. Κι αυτό γιατί αν αποδεχτούμε κάτι τέτοιο, σημαίνει πως κι εμείς οι ίδιοι που θέλουμε τόσο να την αλλάξουμε, δεν είμαστε παρά αξιοκαταφρόνητες κουφάλες.

10 Νιώθουμε πως περιμένουμε να συναντήσουμε το μεγάλο μας όνειρο σε κάθε γωνιά, σε κάθε δρόμο της πόλης. Περιπατώντας και φανταζόμαστε πως θα ήταν τα πράγματα, αν ο κόσμος που κυκλοφορεί έβγαине στους δρόμους για να εξεγερθεί...

11 Οι εξεγέρσεις του παρόντος και του άμεσου μέλλοντος μεταέχουν την επανάσταση σε τέτοιο σημείο που -δικαιολογημένα- δυσπιστούν οι ίδιοι οι επαναστάτες στο να δεχτούν πως είναι δυνατόν να γίνει. Οφείλουμε να σεβαστούμε τις παγκόσμιες συνθήκες, στις οποίες ζούμε, δίχως αυτό να σημαίνει τον ιστορικό

συμβιβασμό μας απέναντι σ' αυτές, αλλά του τι επιδιώκουμε για εμάς και τι αφήνουμε στην άκρη. Όχι, δεν πρόκειται ν' ακολουθήσουμε το λασπερό δρόμο του ρεφορμισμού, αλλά το φωτεινό μονοπάτι της αντίστασης.

12 Είναι εκείνο το απειλητικό χαμόγελο της εξουσίας που καλούμαστε να ξεσκίσουμε. Είναι αυτό που μας επιδεικνύει τα φαγανά, αλλά θραυστά δόντια της. Είναι αυτό που στεγάζεται στο στόμα του πολιτικού, του δημοσιογράφου, του παπά, του επιχειρηματία, του manager, του τεχνοκράτη, του τηλεοπτικού σταρ.

13 Η εξουσία έχει καταφέρει να εξασφαλίσει, σε μεγάλο βαθμό, την άρνηση της θνησιμότητάς της από τους υπηκόους της. Μας φαίνεται αδύνατον να πιστέψουμε, αντι-κρίζοντας ένα κουφάρι, πως κάποτε περιείχε ζωή. Οι υπήκοοι της εξουσίας αδυνατούν να πιστέψουν αντικρίζοντας καθημερινά τις τόσες εκφάνσεις της, πως κάποτε θα μπορούσε η ίδια (η εξουσία) ν' αποτελεί ένα κουφάρι.

14 Στριμωγμένοι να κινηθούμε στα όρια του άγνωστου χρόνου που μας απομένει, η εξουσία ποντάρει ακριβώς και σε αυτό το στριμωγμά μας. Είναι πολύ δύσκολο -ακατόρθωτο, πιο σωστά- να βγάλεις εσύ με μερικούς άλλους απ' την τρύπα ένα φίδι που μπορεί να δαγκώσει απ' όλες τις πλευρές. Έχουμε, λοιπόν, τη ζωή της εξουσίας να ανακυκλώνεται, ανακυκλώνοντας έτσι την εξουσία στην εκάστοτε ανθρώπινη ζωή που συνοδεύει αυτόν τον πλανήτη στο πέρασμα της αιωνιότητας. Το "αδύναμο-πεπερασμένο" της ανθρώπινης ζωής βρίσκεται αντιμέτωπο με το φαινομενικά "δυνατό-απεριόριστο" της εξουσίας κι εκεί είναι άλλη μια

μάχη, κατά την οποία συνήθως ο άνθρωπος υποκύπτει στις επιταγές της δεύτερης. Το φίδι παραμένει για χιλιοετήριδες στην τρύπα του, αφού οι περαστικοί στις χιλιοετήριδες αυτές, επαναστάτες δεν κατάφεραν παρά να προκαλούν μη-θανάσιμες λαβωματίες σ' αυτό.

15 Στην επαρχία, συναντώνται η αμεσότητα των ανθρώπινων σχέσεων με την αμεσότητα του κοινωνικού ελέγχου. Το πρώτο, θεωρητικά τουλάχιστον, βοηθά την επαναστατική δράση, ενώ το δεύτερο ουσιαστικά τείνει να την αναιρεί. Η αραίωση της αμεσότητας του κοινωνικού ελέγχου είναι ένα από τα κυριότερα ζητήματα που καλούνται οι επαρχιώτες επαναστάτες να αντιμετωπίσουν. Η αδυναμία εφαρμογής πρακτικών των Μητροπολιτών και Επαρχιωτών δεν υπονοεί τη χάρση συνόρων ανάμεσά τους, αλλά τη συνεργασία τους στο σύνολο των κατεχομένων από το κράτος γεωγραφικών περιοχών.

16 Άραγε, εμείς, κάτοικοι των πόλεων, συναντάμε λιγότερες φορές περίπολα ή μπλόκα των πάνοπλων μπάτσων από κείνες που οι παππούδες μας συναντούσαν κατά τη διάρκεια της ιταλογερμανικής κατοχής ή οι μεγαλύτεροι από μας κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής Χούντας; Ζούμε κι εμείς, λοιπόν, σε κατεχόμενα, σε μέρη που οι ένοστολοι μισθοφόροι του κράτους συλλαμβάνουν, προσαγγίζουν, ερευνούν, ξυλοκοπούν, πυροβολούν, σκοτώνουν, αθώωνονται όταν σκοτώνουν...

17 Είναι, σ' αυτό το καθεστώς, σα να μετράμε τα ανέμελα κι ειλικρινή χαμόγελά μας κι αυτό που λέμε όμορφες στιγμές και είναι σα να μη μας βγαίνουν για να μας κάνουν να νοιώθουμε πως ζούμε ευτυχισμένοι κι όλα αυτά είναι που μας κάνουν αντικαθεστωτικούς, αναρχικούς, επαναστάτες.

18 Ναι, αξίζει να γίνουμε βέβηλοι και ιερόσυλοι, να λεηλατήσουμε τους ναούς του σύγχρονου συστήματος: Να καεί η Βουλή και τα υπουργεία, να καούν οι ναοί της σύγχρονης διασκέδασης, να καούν οι ναοί της ραδιοτηλεοπτικής "πολυφωνίας"! Να καταστραφούν τα τελετουργικά τους σκεύη: οι πολιτικοί, τα μικρόφωνα, οι "φουσκωτοί" των face-control εισόδων, οι διακοσμητικές ουροθήκες στους τοίχους των club... Εχθροί της κάθε θρησκείας, απάτριδες διεθνιστές, ας κινηθούμε προς την κατεύθυνση διεύρυνσης της κοινωνικής ανυπακοής.

Φ.Κ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

...ποιήσεις, κινητοποιήσεις, κινητοποιήσεις, κι...

Η ΧΟΥΝΤΑ της δικαστικής εξουσίας που αποκάλυπτα έδειξε το αντικοινωνικό της πρόσωπο στη δίκη της 27ης Νοέμβρη, όταν καταδίκασε τους Πάρη Σοφο, Ηλία Χατζηλιάδη και Γιάννη Αναγνώστου, βρήκε νέους τρόπους για να εκφράσει τη θηριωδία της στα πρόσωπα των φυλακισμένων αγωνιστών. Η εξουσία της γραφειοκρατίας έδωσε στη Σουλτάνα Ανθή, την πρόεδρο του δικαστηρίου που τους καταδίκασε, τη δυνατότητα για καθυστέρηση της υπογραφής των πρακτικών της δίκης, τη στιγμή που σύμφωνα με τον κώδικα ποινικής δικονομίας πρέπει "μέσα σε οχτώ ημέρες από τη συνεδρίαση να καθαρογράφονται τα πρακτικά από την γραμματεία και να υπογράφονται από αυτήν και τον δικαστή". Άμεση συνέπεια της επίκλησης από μέρους της "κυρίας" Ανθή μιας εγκυκλίου που της δίνει το δικαίωμα, με πρόσχημα το φόρτο εργασίας, για καθυστέρηση της έγκρισης των πρακτικών, ήταν η παράτα-

ση της απεργίας πείνας των τριών συντρόφων.

Η συγκέντρωση μπροστά στις φυλακές των Διαβατών που είχε καλεστεί από την Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Καταστολή την Κυριακή 10 Δεκεμβρίου δεν στάθηκε δυνατό να πραγματοποιηθεί. Παρ'όλο που στις 11πμ είχαν συγκεντρωθεί περίπου εκατό άτομα, τα λεωφορεία που είχαν νοικιαστεί για να μεταφέρουν τους συγκεντρωμένους στα Διαβατά δεν εμφανίστηκαν για κάποιους "περίεργους" λόγους. Το

βράδυ της ίδιας μέρας πραγματοποιήθηκε συναυλία συμπράστασης και οικονομικής ενίσχυσης των τριών που οργανώθηκε από ανεξάρτητες φοιτητικές ομάδες, με συμμετοχή 1800 ατόμων. Συναυλίες αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκαν το Σάββατο-κυριακό και στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι των "Ρωγμών".

Από το πρωί της Δευτέρας 11 Δεκεμβρίου έχει στήσει μικροφωνική στη Θεολογική σχολή από όπου διαβάζονται συνεχώς τα γράμματα όλων των φυλακισμένων αγωνιστών και κείμε-

να σχετικά με την κρατική καταστολή ενώ μοιράζονται καθημερινά χιλιάδες προκηρύξεις.

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκαν την Τετάρτη 13 Δεκεμβρίου στη Βίλλα Βαρβάρα και την Πέμπτη 14 Δεκεμβρίου στη Γεωπονική.

Την Κυριακή 17 Δεκεμβρίου, στις 8.00, στη Νομική, θα πραγματοποιηθεί συναυλία αλληλεγγύης στον αρνητή στράτευσης Νίκο Καρανίκα, ενώ το απόγευμα της Δευτέρας 18 Δεκεμβρίου θα πραγματοποιηθεί για το ίδιο θέμα συγκέντρωση στην Καμάρα.

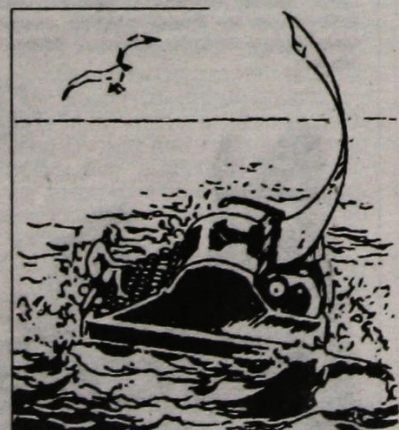
θα γίνει πραγματικότητα, με στόχο τη μαζικότερη απεύθυνση και συσπείρωση των ατόμων του χώρου ώστε να διευρυνθεί και ο πυρήνας για πιο δυναμικές παρεμβάσεις, συζητήσεις, κλπ.

Οι κινήσεις αυτές είναι μορφές έμπρακτης αλληλεγγύης τόσο στους φυλακισμένους αγωνιστές, όσο και στους άλλους επαρχιώτικους πυρή-

νες των Σερρών, της Κοζάνης, του Ηρακλείου, της Θεσσαλίας. Να απλώσουμε τα πλοκάμια μας παντού.

Σύντροφοι -φίστες, όπου κι αν είστε, ανοίξτε νέες εστίες αντίστασης. Ο αγώνας συνεχίζεται...

ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ

Σύντροφοι και συντρόφισσες

αυτή η επιστολή έχει το χαρακτήρα αναφοράς και ενημέρωσης, αλληλεγγύης και συσπείρωσης. Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια, επανασυγκροτήσαμε στην Κομοτηνή έναν αναρχικό πυρήνα φοιτητών, με στόχο την αντιληφοφόρηση και τις όσο το δυνατόν πιο συχνές και αποτελεσματικές παρεμβάσεις στον πανεπιστημιακό χώρο αλλά και στην τοπική κοινωνία. Μέχρι στιγμής, συμμετείχαμε για πρώτη φορά μετά από καιρό σε πορεία για το Πολυτεχνείο, κατεβάζοντας πανό και κάνοντας αισθητή την παρουσία μας: ο τοπικός τύπος έσπευσε πανικόβλητος να μας συκοφαντήσει, το δε ραδιόφωνο α-

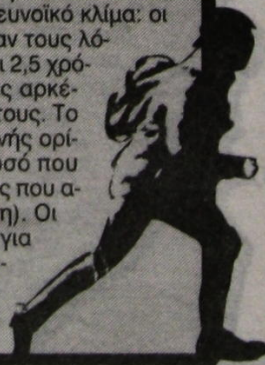
νέφερε ότι "οργάνωση με το όνομα "αναρχικός φοιτητικός πυρήνας" εμφανίστηκε στην Κομοτηνή" και αναρωτιόταν "αν ξέρουν αυτοί τι κάνουν και τι θέλουν".

Δεν περιμέναμε βέβαια και συμπράσταση από τους κατοίκους μιας "εθνικά ευαίσθητης" περιοχής, στην οποία το εθνικιστικό στοιχείο είναι ιδιαίτερα ανεπτυγμένο και ο συντηρητικός τρόπος ζωής κυριαρχεί. Γι' αυτό και τους "ταϊγκλσε" όλους η νέα πορεία που οργανώσαμε το Σάββατο 25/11, ενάντια στην κρατική καταστολή, τον φασισμό και τον ρατσισμό καθώς και για αλληλεγγύη στους συλληφθέντες, η οποία κατέληξε στα δικαστήρια, με τους μπάτσους να κοιτούν με ανοιχτό το στόμα το πανό με το "άλφα" και το σύνθημα "είμαστε όλοι κουκουλοφόροι". Κυκλοφορήσαμε προκήρυξη για τις θέσεις μας πάνω στα γεγονότα της 17/11, η οποία τοιχοκολλήθηκε σε όλες τις σχολές, στις εστίες και στην πόλη. Ήδη έχουμε κάνει μια παρέμβαση πουλώντας βιβλία κλασικών αναρχικών στην Πανεπιστημιούπολη, ενώ έχουμε προβεί και σε αφισκόλληση για τους Μαζοκόπο, Καμπούρη, Καρατζά, Μπαλάφα, με αφίσες τόσο αυτοσχέδιες όσο και κάποιες που προμηθευτήκαμε από το αυτόνομο στέκι Καβάλας. Στα αμέσως επόμενα σχέδια μας είναι η έκδοση εντύπου η οποία ήδη μεθοδεύεται και σύντομα

Ελεύθεροι οι τρεις!

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 14 ΔΕΚΕΜΒΡΗ, στις 9 το πρωί εκδικάστηκε η αίτηση αναστολής της ποινής των Π.Σοφού, Ηλ. Χατζηλιάδη και Γ. Αναγνώστου που βρίσκονταν σε απεργία πείνας από τις 21 Σεπτεμβρίου.

Τα μέτρα "ασφαλείας" για τους 80 περίπου συγκεντρωμένους στα δικαστήρια που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα αλληλεγγύης της Πρωτοβουλίας Ενάντια στην Κρατική Καταστολή ήταν και πάλι στηρά. Στο δικαστήριο απ' την αρχή εκδηλώθηκε ευνοϊκό κλίμα: οι μάρτυρες υπεράσπισης και οι συνήγοροι ανέπτυξαν τους λόγους για τους οποίους οι καταδικασμένοι σε 3,5 και 2,5 χρόνια δεν είναι "ύποπτοι φυγής", ενώ ο εισαγγελέας αρκέστηκε στη λακωνική άρνηση της άρσης κράτησής τους. Το δικαστήριο ανέστειλε τελικά την εκτέλεση της ποινής ορίζοντας εγγύηση 300.000 δρχ για τον καθένα (ποσό που πληρώθηκε από το ταμείο της κίνησης αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε τον τελευταίο καιρό στη Θεσσαλονίκη). Οι τρεις μεταφέρθηκαν στις φυλακές των Διαβατών για τις γραφειοκρατικές διαδικασίες και πριν το απόγευμα, της ίδιας μέρας, αφέθηκαν ελεύθεροι, ενώ εκκρεμεί η εκδίκαση των εφέσεων τους.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 34

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

ΔΥΟ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ

Για το πολυτεχνείο και την εξέγερση των φυλακών

Τα δύο κείμενα που ακολουθούν, σε καμιά περίπτωση δεν είναι η συγγραφή μιας ολοκληρωμένης ή εξαντλητικής ανάλυσης. Περιορίζεται στην αποτύπωση, τη συμπληρωμή μερικώς σημειώσεων που γράφτηκαν εξ' αφορμής των πρόσφατων γεγονότων (φυλακές, πολυτεχνείο) με μια προσπάθεια ορισμένων γενικών -γενικά γνωστών- απόψεων, επεκτάσεων -συνέπεια της "ευχέρειας" και της αντιληπτικής "ικανότητας" που μου δίνεται από την παρούσα "προνομιακή" θέση που βρίσκομαι.

Η ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΑ που συνήθως αναδύεται, δημοσιογραφικά, ευρύτερα, και όχι μόνο, κάθε φορά που εμφανίζονται πρακτικές κατάληψης "πανεπιστημιακών" ιδρυμάτων και ιδιαίτερα από άτομα, ομάδες που δεν δηλώνουν τα χαρακτηριστικά "νομιμοποίησης" απέναντι σε τέτοιους χώρους, είναι το ζήτημα του "ασύλου".

Ανεξάρτητα της ιστορικής καθιέρωσης του "πανεπιστημιακού ασύλου" - ανεξάρτητα γιατί ακριβώς αυτή η ιστορική παράδοση γεγονότων και καταστάσεων λειτουργεί προσημαστικά και ως άλλοθι απέναντι στην πολιτική στάση και ανάλυση - ο διάλογος και ο προβληματισμός, η επικέντρωση της αναφοράς του λόγου σε επιχειρηματολογίες και συνηματολογίες υπεράσπισης της "κατάκτησης", του "κεκτημένου", αποτελεί ένα ξεκάθαρο εγκλωβισμό, το άσυλο της λογικής του "δικαιώματος". Η προάσπιση του ασύλου δια-

κρίνει την ανεπάρκεια της ευκαιριακής παρουσίας και την αλλοτρίωση της έννοιας του πολιτικού αγώνα, αποτρέπει την ιδρυματοποίηση (και με τις δύο σημασίες του όρου), τον εγκλεισμό του σε μια ακαθόριστη προοπτική προς τη διάθλαση αυτού του αγώνα, με τον ίδιο τρόπο που διαχέονται και τα πλαδαρά συνθήματα χωρίς να τα προσέχει κανείς.

Δεν αναζητούνται οι κλειστές εξειδικευμένες νησίδες ασύλου της τόσο εξοντωτικής πια απανταχού λειτουργίας της γνώσης, αλλά η ανοιχτότητα της ίδιας της κοινωνίας, αναζητούμε την κριτική ικανότητα και όχι την κριτική της άμυνας και της κακομοιριάς. Η καταγέλαστη επίφαση της "αγκιτάσις" (ή της "παρέμβασης" για κάποιους άλλους) εκφράζει ακριβώς αυτή την αδυνατότητα εκφοράς του λόγου και της πρακτικής.

Δε σημαίνει βέβαια πως δε θα πρέπει να καταγράφονται και να α-

παντώνται παράλληλα, ή να μας αφήνουν αδιάφορους οι διαρκώς και αυταρχικότερες κατασταλτικές συμπεριφορές από τη μεριά της πολιτικής και επιστημονικής ηγεσίας των πανεπιστημίων.

Υπάρχει, διογκώνεται με σταθερούς και γερά δομημένους όρους ένας ανατριχιαστικά επικίνδυνος εκφασισμός νομιμοποίησης κάθε εκδοχής της κρατικής βίας και της αδιαπραγμάτευτης αποδοχής της που μόλις και συγκρατείται από τους συντηρητικούς χώρους προάσπισης των "συνταγματικών ορίων", "ελευθεριών", "δικαιωμάτων" κλπ. Οι καταλήψεις δεν ήθελαν, δεν ήταν, ούτε δήλωσαν φοιτητές.

Συγκλονίζει το απροσδιόριστο - η έλλειψη "πολιτικού", ιστορικά "αποδεκτού" υποκειμένου. Τους φοβίζει όταν κοιτούν στα μάτια αυτή την πολυδιασπασμένη "κοινωνία" - την κοινωνία τους - και πώς αυτή εκδηλώνεται ως "περιθώριο", δείχνοντας το

πρόσωπο της ξένωσης, το πρόσωπο της αστάθειας στο εύρυθμο και εργαλιακό, το πρόσωπο του αποκλεισμού (αποκλεισμού από τί ;).

Φοβούνται να κοιτάξουν, να θυμηθούν, όπως οι ψυχωτικοί αποστρέφονται την άλλη πραγματικότητα, την τραυματική, αποτέλεσμα της δικής τους δραστηριότητας, κομμάτι της ίδιας τους της ζωής.

Μα γιατί δεν τους αρέσει το πανεπιστήμιο, τα σχεδιαστήρια, τα θρανία, τα εργαστήρια; τί τους έφταιξαν; μα γιατί καταστρέφουν αυτό το ουδέτερο ωφέλιμο, το εργαλείο της γνώσης ;

Γιατί καταστρέφουν τον ευεργέτη της μακροζωίας και της ευμάρειάς μας, το ναό της επιστήμης ;

Ταυτόχρονα ανωμαλοποίηση και παθολογικά χαρακτηριστικά στον παραβάτη, μια λογική χυλιοφαρμοσμένη μέσα από τη γενεαλογία της καθεστηκίας τάξης. Το ακατανόητο της παρέκκλισης, η δαιμονοποίηση της αντιδραστικής πράξης, πως είναι δυνατό να αμφισβητείται το θεσπισμένο στην πιο στυλνή και προσεγγισμένη κοινωνικά μορφή του ; Το ταμπού, η θρησκευτική λαγνεία απέναντι στους τόπους παραγωγής γνώσης συλλαμβάνεται, κατανοείται μόνο ως παθολογία ιατρικά ερμηνεύσιμη.

Χωρίς να αναρωτούνται για την ανωμαλία της δικής τους παραγωγικής, πράγματι, γνώσης, χωρίς ν' α-

ναρωπιάονται για την παθολογία της διεστραμμένης κοινωνικής, πολιτικής οργάνωσης, στηριγμένης και καυχόμενης στα αδιαπραγμάτευτα επιτεύγματα αυτής της παραγωγής.

Δεν είναι στις επιδιώξεις μου η ανάπτυξη του γνωστού φαινομένου των αναπόδραστων τακτικών, ατέρμονων και κυκλικών επαναλαμβανόμενων τόσο πιστά και αδειάληπτα όσο και η ίδια η εθιμοτυπία των εορτασμών του Πολυτεχνείου.

Η ευκαιρία της συνάντησης με το κράτος, ο εορτασμός του εορτασμού, ένας προβληματισμός που πάντα συνοδεύει παρόμοιες εκδηλώσεις.

Η κρίση της οργάνωσης, η ξένωση της κοινωνικής συμμετοχής μιας ανύπαρκτης κοινωνίας πρέπει να αντιμετωπιστεί, επιτάσσεται η σκέψη, επιτάσσεται η ανάγκη προς σκέψη, είμαστε αναγκασμένοι να σκεφτούμε.

Η αντικατάσταση των όρων δόμησης της συνείδησης και σύγκρουσης με τις κρατικές θεσμίσεις από την αποκλειστική συνείδηση - παρεμβάση στη λειτουργία των λεγόμενων Μ.Μ.Ε., αντικαθιστά και την προοπτική οργάνωσης της πολιτικής παρουσίας ως τέτοιας, από τη θεαματικότητα των τηλεοπτικών ειδήσεων.

"Πέρα" όμως από μία σειρά ατελείωτων κριτικών που θα μπορούσαν να γίνουν απέναντι σε ανάλογες και τόσο αδιέξοδες κινήσεις, η εθιμοτυπία παραβίασης του εορταζόμενου πανεπιστημιακού ασύλου αποτελεί ένα ψίγμα, ένα νόημα, μια απλή προσπάθεια χειρονομίας, αποτελεί εν πάση περιπτώσει την όσο προβληματική απάντηση στους οργανωτές εορτών αδελφοσύνης, είναι απάντηση "κοινωνική", χαοτική, τυφλή, ενστικτώδης, είναι όμως απάντηση - αντίδραση.

Απάντηση στις εθνικές επετείους, στο ομόψυχο πνεύμα κοινωνικής ευρυθμίας, απάντηση στα προγράμματα γενικής σύγκλισης και αθλητικών επιδόσεων παραγωγικής αρετής. Υπάρχει πρόβλημα και το ρίγος που προκαλεί το καμμένο κουρελόπαγο που έχουν για σημαία είναι μια ελάχιστη συναισθηματική ικανοποίηση για την ύπαρξη αυτού του προβλήματος.

Η καμμένη ιδιοκτησία και ταυτόχρονα η κληρονομικότητα της παράδοσής της πάντοτε φέρνει ανακούφιση. Τα σύμβολα και τα ιερά, η ιεροσυνταξία-στοιχός τόπος της λατρείας είναι διπλή. Πανεπιστήμιο-γνώση-παραγωγή, εορτασμός-έθνος-κοινωνική ομαλότητα, δεν είναι πολιτικά διαυγασμένα, είναι όμως πράξη άρνησης του υπάρχοντος.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ στις φυλακές Κορυδαλλού, εκτός της κοινής χρονικής συγκυρίας με αυτά του Πολυτεχνείου, έχουν και κοινή έννοια, θέση που αποστρέφει το "περιθώριο". Οι καταλήψεις και οι κρατούμενοι δεν είναι εγγράτες ούτε φοιτητές, δεν είναι απολυμένοι προβληματικών, άνεργοι ή οικονομικά εξαθλιωμένοι συνταξιούχοι, δεν αντιμετωπίζονται με όρους ταυτότητας, δεν αναγνωρίζονται, ακόμα κι όταν αναδύονται "αίτηματα". Δεν υπάρχουν στην ουσία αιτήματα, η παρουσία τους αποτελεί πρόκληση.

Οι πράξεις τους προς τη στάση επισύρουν ανασφάλεια όχι βέβαια δομική συστημική, αλλά ανασφάλεια κατανόησης, ανάνωσσης της οικίας διαπιστωμένης πραγματικότητας.

Φυλακές, ένας τόπος ιστορικός, κοινωνικής υπαρξιακής αναφοράς ωμού ανθρώπινου μαρτυρίου, μαρτυρούν οι αιώνες, τα ατελείωτα αδιάλειπτα χρόνια καταναγκασμού, μαρτυρούν οι τοίχοι και τα καγκελωτά παράθυρα, οι διάδρομοι, τα πειθαρχεία, μαρτυρούν οι σωφρονιστικοί κώδικες, μαρτυρούν οι ίδιες έρημες ανθρώπινες ψυχές.

Ένας τόπος ολοκληρωτισμού που πάντοτε πετυχαίνει να διατηρεί ζωντανά στοιχεία εξέγερσης, αντίδρασης, τυφλής καταστροφικής μανίας. Δε χρειάζεται να γίνει καμία προσπάθεια δικαιολόγησής; δεν απαιτείται ούτε ένας δεύτερος συλλογισμός, απαιτείται απλώς η πρώτη κίνηση.

Μα δεν είχαν αιτήματα από την αρχή, άρα... Ποιό θα μπορούσε να ήταν ένα αληθινό και ειλικρινές "αίτημα" για τις φυλακές; Ποιο ξεστρώτο και χηδαιό αίτημα μπορεί να προταχθεί ώστε να δικαιολογήσει τον απαξιωτικό χαρακτήρα του για τον άνθρωπο;

Το μόνο ορθολογικά αδικαιολόγητο αίτημα για τις φυλακές είναι αυτό της συντήρησής τους.

Η αγριότητα είναι μέρος των νόμων που συγκροτούν τη φύλαξη των εγκλειστών, ο αποτροπιασμός λειτουργεί αντίστροφα, σιγαμίζει την έλλειψη κοινωνικής στάσης, σημαίνει το απαράδεκτο της αναληψίας, την εθελουφλία μπρος στα απομνηνάρια των ανθρώπων και όχι την αίσθηση της οδύνης, της ντροπής και της ηθικής αποστροφής. Οι φυλακές είναι η ίδια η κοινωνική οργάνωση.

Η ομηρία των φυλάκων, η αντίστροφή των ρόλων, η επείκεια των κρατούμενων απέναντι στους κρατούμενους φυλακές τους. Να κι εδώ μια συμβολική πράξη ίσως αντάξια στην αντίστοιχη του καψίματος της σημαίας: Το σπάσιμο του ρολογιού στο αρχιφυλακείο, το έστω και συμβολικό σπάσιμο του χρόνου, του υποστρώματος της λογικής της φυλάκισης. Ένα μεγάλο ηλεκτρικό ρολόι, αυτό το γαμημένο αιώνιο ρολόι που έδειξε τις αμέτρητες φυλακίσεις, τα

αμέτρητα κλεισίματα στα κελιά, τις ίδιες πάντα οδρές στα συσσίτια, τους προαυλισμούς, ρήχτε το στον πάτο σας μαζί με το χρόνο που του μάθατε να μετράτε.

Η αγριότητα στις φυλακές, προλυσία στην ρησιμοποιημένη από τους απαστράπτοντες προβολείς της τηλεκατανάλωσης της, κατ' όνομα κοινωνία, μορφασμοί μύθους απέναντι σ' αυτή την εκπορευμένη μήτρα που αδιαφορεί για τις εκπορεύσεις της, που χασκολεύει συνεπιδεχόμενη για τις τερατογενέσεις της : θα πάρει ποτέ την απάντησή που της αξίζει;

Πρέπει να σημειωθεί η κεντρική σταθερά και ακλόνητη θεσμικά βάση της κρατικής οργάνωσης, "ανεξάρτητα" οικονομικών συνεπειών.

Το κράτος στην οποιαδήποτε έκφραση φιλελεύθερου αστικού καθεστώτος στην οποιαδήποτε συνταγματικά "καταχωρημένη" λειτουργία του έχει το αποκλειστικό προνόμιο και καθήκον εφαρμογής της βίας. Με άλλα λόγια κατέχει το μονοπώλιο της βίας. Η μοναδική νομιμοποιημένη κοινωνικά εφαρμογή της αγριότητας απέναντι στον άνθρωπο εκτελείται από τα όργανα του κρατικού κατασταλτικού (με την ευρύτερη έννοια) μηχανισμού.

Η εξοντωτική κρατική αντίδραση στις παραβατικότητες που το ίδιο θεσπίζει είναι δεδομένη. Η εξουσιαστική αντικοινωνική αντιανθρώπινη υπόσταση του κράτους δεν διαπραγματεύεται, το ζήτημα που τεύχεται κάθε φορά είναι ζήτημα αποψήφωσης, δηλαδή πολιτικής, αλλά το κοντινότερο ζήτημα που κάθε φορά μας φτάνει, μας "ακουμπάει", πιο καιρία και άμεσα είναι αυτό της αμφισβήτησης του μονοπωλείου της βίας του κράτους.

Θα αφήσουμε το κράτος στην "πρωτοκαθεδρία" του, θα νομιμοποιήσουμε κι εμείς με την καταναλωτική "ηθική" μας καταχωνιασμένη μέσα στα ποικίλα ασφαλιστικά προγράμματα από τους σπόνσορες των λειτουργιών της "ζωής", τη μονοπωλιακή βία του κράτους ;

Ετεροκαθορισμός απέναντι σ' αυτή την ετερόνομη πραγματικότητα, η πρώτη πράξη αντίστασης. Μπορεί να μην αποτελεί την "κορυφή του παγόβουνου" απέναντι στον Τίτανικό της εξουσίας", όπως θα έγραφε και κάποιος σύντροφος, κανενός σχήματος ή δομής πολιτικής, κοινωνικής, ταξικής οργάνωσης όχι μόνο γιατί δεν είναι η κορυφή κάποιου παγόβουνου αλλά και γιατί η εξουσία δεν είναι σίγουρο πως θα έχει την ίδια μοίρα με τον "Τίτανικό". Αυτό όμως που ως πολιτική συμπεριφορά συστήνει επιτακτικά είναι η στάση αντίδρασης, είναι οι πράξεις αντίστασης. Γνωρίζω καλά πως ο καπιταλισμός δε βρίσκεται στο "έλεος μια σπείρας", όπως γνωρίζω πως τα μεγάλα κοινωνικά στρατόπεδα δεν υπάρχουν αν

και εξακολουθεί η εκμετάλλευση, η ιεραρχία, τα μεγάλα κεφαλαιοκρατικά συμφέροντα (ίσως λοιπόν να μην είναι τόσο εύκολη η κατανόηση αυτού που υπερασπίζεσαι στις πρώτες έννοιες, αυτό όμως που είναι σίγουρο από την αρχή είναι αυτό που αρνείσαι. Να αμφισβητήσουμε, να οργανωθούμε, να αντισταθούμε στη βία του κράτους, να παρουσιαστούμε, να πραγματωθούμε, να υπάρξουμε αντιμέτωποι με το δυνατό σε όλες τις εκδοχές ακόμη και στις εκδόσεις της φαντασίας του, αντιμέτωποι σ' αυτό που μπορεί να συμβεί. Ν' α γεμίσουμε με τις πολλαπλές πράξεις αντίστασης το χρόνο, με ορόσημα και όχι με γιορτές και αναμνήσεις γενεθλίων, να θεσπίσουμε πραγματικότητα. Θα πρέπει να αναγνωριστεί η προβληματικότητα ώστε να διαυγαστεί η διάσταση, η δυναμική της συμμέθεξης σε οργανωτικές απόπειρες που ενώ βρίσκονται νοηματικά συνεχώς στο περιβάλλον, ποτέ δεν επιχειρούνται ουσιαστικά. Δεν είναι ζήτημα ή αποτέλεσμα εξυπνάδας ή ανάλυσης, είναι ζήτημα συνείδησης της παρουσίας αντίκρου της ίδιας της πραγματικότητας. Αυτής της πραγματικότητας που ενώ βιώνεται τόσο

επιταχυνόμενα έντονα, διαλύεται και θρυματοποιείται γιατί ακριβώς δεν αναφέρεται στους όρους που εγκალεί η ανάλογη οργανωτική πολιτική στάση. Μυθοποιούμε και μυθοποιούμεστε κι εμείς μέσα σ' αυτήν. Με όση διάγνεια ακόμα μου απομένει αποδεσμευμένος από τα προσχήματα των εθνικών προσπαθειών συναδέλφωσης, μακριά από την αγωνία μπροστά στον ψυχοραγούντα πρωθυπουργό, φαντασιώνω την ελευθερία. Όπως φαντασιώνουμε και αναζητούμε την κοινωνική ελευθερία μέσα από τις συλλογικές πράξεις αντίστασης, προσομοιάζουμε δυνατές έστω και απίθανα, πραγματικότητες που έχουν φανεί με τη μια ή την άλλη μορφή μέσα στην ιστορία, μέσα σ' αυτή την προσπάθεια προσομοίωσης βρίσκει η επαναστατικότητα, η συνείδηση, η ίδια η ουσία του παιχνιδιού της πολιτικής πράξης. Άλλωστε τα πάντα στη δοκιμασία νοημάτων βρίσκονται όπως κι αυτό το πρόταγμα της αυτονομίας.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

Νοσοκομείο Φυλακών Κορυδαλλού
Απεργός πείνας από 2 Νοέμβρη

O tempora, o mores!

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ στα μεταπολιτευτικά χρονικά δώδεκα ασκείται σε βάρος του καθηγητή του Πάντειου Πανεπιστημίου, Γ. Ρούσση και του ηθοποιού Β. Διαμαντόπουλου. Με την κατηγορία του "εγκωμιασμού παράνομης πράξης" απειλείται ανοιχτά η ελευθερία της σκέψης, το δικαίωμα της έκφρασης δηλαδή το στοιχειωδέστερο δικαίωμα του πολίτη. Ποιό ήταν το αμάρτημα των διωκόμενων; Κατά τη συμμετοχή τους σε τηλεοπτική συζήτηση στο SKY εξέφρασαν τις δικές τους απόψεις για τα αίτια και τη σημασία των γεγονότων του Πολυτεχνείου τη βραδιά της 17ης Νοέμβρη 1995.

Ποια είναι η συνέπεια της διατύπωσης αυτής της γνώμης; Η εμπλοκή τους σε δικαστική δίωξη με πολλαπλές και σοβαρότατες δευτερογενείς συνέπειες για τη δημόσια ζωή του τόπου. Μάλιστα...

Αυτό δηλαδή, που ακόμα και λίγο καιρό πριν δεν θα αποτολμούσε κανείς να προβλέψει σαν αποδεικτικό στοιχείο μιας φθίνουσας δημοκρατίας και μιας ύπουλης και επικίνδυνης συντηρητικής στροφής, πραγματοποιείται σήμερα, μέσα στο 1995. Δεν μπορούμε, βέβαια να προδικάσουμε το νομικό αποτέλεσμα αυτής της ιστορίας. Ο επιδιωκόμενος, όμως στόχος έχει κιόλας προσεγγιστεί. Αν ένας Ακαδημαϊκός δάσκαλος και ένας γνωστός ηθοποιός διώκονται για τις απόψεις τους, όποιες κι αν είναι, ποιό είναι η μοίρα του ανώνυμου μέσου πολίτη; Ποιό μήνυμα πρέπει να εισπράξει; Ποιό είναι, δηλαδή, το εμπράγματο μάθημα πολιτικής αγωγής αυτής της δίωξης; Η σιωπή και η υποταγή του πολίτη. Η ολοκληρωτική του απενεργοποίηση και η μετατροπή του σε άβουλο και φοβισμένο υπήκοο. Η δίω-

ξη του Γ. Ρούσση και του Β. Διαμαντόπουλου είναι ένα ακόμα test για την παθητικοποίηση του πολίτη, για τον πετυχημένο και αποτελεσματικό εξανδραποδισμό του.

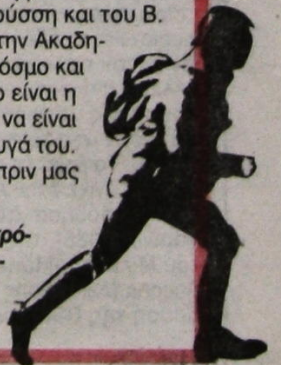
Σ' αυτήν την περίπτωση, όμως υπάρχει και ένα πρόσθετο συμβολικό μήνυμα με πρακτικότερες προεκτάσεις. 22 χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου και το πνεύμα των τανκς είναι εδώ!!! Γιατί δεν τρομοκρατεί μόνο η κάνη. Βιάζουν, απειλούν και τρομοκρατούν και οι αυθαίρετες διώξεις. Οι ανοιχτές πράξεις κατασταλτικής λογοκρισίας.

Η Φαρισαϊστική υπερευαίσθησία για τα γεγονότα στο Πολυτεχνείο, που ξεχειλίζει ορισμένα πρωτοσέλιδα ή κείμενα ραδιοηλεκτρονικών σχολιαστών, αλλά και επώνυμων πολιτικών εξυπηρετεί την απόπειρα αλλοίωσης του περιεχόμενου του εορτασμού του Πολυτεχνείου, ή και την κατάργησή του ακόμα. Με άλλα λόγια να ξεχαστεί έτσι κι αλλιώς. 22 χρόνια μετά, στην Ελλάδα του 1995, στην Ελλάδα της δημοκρατίας, στην Ελλάδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η καταδίκη της δίωξης του Γ. Ρούσση και του Β. Διαμαντόπουλου δεν αφορά μόνο την Ακαδημαϊκή κοινότητα, τον καλλιτεχνικό κόσμο και τους διανοούμενους. Το ζητούμενο είναι η εγρήγορση του μέσου πολίτη. Πριν να είναι αργά... Πριν κλωσήσει το φίδι τα αυγά του.

Πρέπει να ξυπνήσουμε, δηλαδή, πριν μας ξυπνήσουν τα εμβλήματα.

Κείμενο που κυκλοφόρησε από συντρόφους για συλλογή υπογραφών, αμέσως μετά την ποινική δίωξη των Γ. Ρούσση και Β. Διαμαντόπουλου

Γαλλία: Φιλελευθερισμός ή Βαρβαρότητα

Για Τρίτη βδομάδα η Γαλλία συγκλονίζεται από τις απεργιακές κινητοποιήσεις εκατο-

μυρίων ανθρώπων, όλων σχεδόν των επαγγελματικών κλάδων, αλλά και των φοιτητών - σπουδαστών ("φοιτητές - ζητιάνοι, ή προσωρινοί χωρίς μισθό") σ' έναν ενωτικό - αλληλέγγυο αγώνα.

Από το Παρίσι ως τη Μασσαλία, από τη Νάντη ως τη Λυών, αλλά και στο Μπορντώ, την Τουλούζη, τη Γκρενόμπλ, τη Λιλ, τη Νίκαια, την Τουλόν, οι δρόμοι είναι για μέρες γεμάτοι από οργανμένους που μάχονται ενάντια στον "οικονομικό πόλεμο".

Τι μπορεί να ενώσει σε κοινές διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις και πορείες κομμουνιστές, ανένταχτους αριστερούς, πράσινους, αριστεριστές, αναρχοσυνδικαλιστές της CNT, ελευθεριακούς, αναρχικούς της F.A., μη συνδικαλισμένους εργαζόμενους, αντιρατσιστές

ακτιβιστές της No Passaran και της SCALP, με τα επίσημα ισχυρά συνδικάτα (C.G.T., F.O., F.S.U.): "Όσο υπάρχει το χρήμα, θα πρέπει να υπάρχει για όλους" διατείνονται οι διαδηλωτές σε όλη τη χώρα.

Στην πραγματικότητα, το σχέδιο Ζυπέ για την κοινωνική ασφάλιση και τις περικοπές των κοινωνικών παροχών που εντάσσεται στο γνωστό πρόγραμμα "σύγκλισης" για τη νομισματική ένωση, δεν ήταν παρά "η ρωγμή από την οποία ξεπήδησε μια γενικότερη δυσσέρεσκεια ενάντια στην εγκαθίδρυση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας".

Παρά τις "υποχωρήσεις" του Ζυπέ και τη σταδιακή απόσυρση των σοσιαλδημοκρατών, μετά την μαζική πανεθνική πορεία (με 2,5 εκατομμύρια διαδηλωτές στους δρόμους) της περασμένης Τρίτης, μια νέα πορεία - διαμαρτυρία πραγματοποιείται σήμερα, Σάββατο, σε όλες τις πόλεις της χώρας.

Ακόμα κι όταν το κίνημα εκτονωθεί, πολλά βήματα θα έχουν γίνει προς την κατεύθυνση της αφύπνισης, της ταξικής συνειδησίας και της αλληλεγγύης των εργαζομένων. Η Γαλλία έκανε δυναμικά την αρχή. Μένει να δούμε αν θα λάβουν το μήνυμα οι εγκλειστοί στα σύνορα της Ενωμένης Ευρώπης.

Το κείμενο που ακολουθεί, αποτελεί τη βάση έκτακτου δελτίου της *Monde Libertaire* που μοιραζόταν στις κινητοποιήσεις των τελευταίων ημερών.

Για αυτήν την προσβολή συμβόλου, ποια «εθνική συνειδηση» θα φρικιάσει;

δυνατότητες που του δίνει η προσωπικότητά του, αυτό το κίνημα θα βρει τα μέσα να προσεγγίσει όλα τα στρώματα των μισθωτών, των ανέργων, των αποκλεισμένων, των φοιτητών, των συνταξιούχων, των μεταναστών, των γυναικών και των άλλων απόκληρων αυτής της κοινωνίας που συνιστούν τη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού.

Ένα βαθιά κοινωνικό και λαϊκό κίνημα!

Γιατί το πρώτο χαρακτηριστικό αυτού του κινήματος είναι ότι πρόκειται για ένα αποκλειστικά και συνολικά κοινωνικό και οικονομικό κίνημα. Δεν το ενδιαφέρουν οι πολιτικές στρατηγικές, οι προσεχείς εκλογές, η διάλυση της Εθνοσυνέλευσης, η οποιοδήποτε δημοψήφισμα. Δεν είναι αυτό το πρόβλημα του.

Για τους μισθωτούς του ιδιωτικού και του δημόσιου, για τους ανέργους, για τους φοιτητές, για όλους τους εκμεταλλευόμενους:

- πρέπει να τελειώνουμε με την ανεργία, την εξαθλίωση, τις ανισότητες, την περιστασιακή απασχόληση, την κατάργηση των κοινωνικών παροχών, την κοινωνική καταστολή, το ρατσισμό κλπ...

- πρέπει να τελειώνουμε με τα προνόμια των ολοένα και περισσότερο πλούσιων, την υπεροψία και τον κυνισμό των πολιτικών τάξεων, ολοένα και περισσότερο στην υπηρεσία της εργοδοσίας.

Αυτό είναι που εκφράστηκε με δύναμη κι αποφασιστικότητα. Αυτό είναι που επισφραγίζει και προσδίδει συνοχή σ' αυτό το βαθιά λαϊκό κίνημα.

Προς μια ριζοσπαστική και διεθνή κριτική στο καπιταλιστικό σύστημα!

Στην πραγματικότητα αμφισβητείται συνολικά η εξέλιξη της κοινωνίας. Πρόκειται βέβαια για μια άρνηση να υποταχθεί στο νόμο της διεθνοποιημένης αγοράς, στους διεθνείς κερδοσκόπους, στο καπιταλιστικό μοντέλο παραγωγής που αρνείται και αλέθει το άτομο προς όφελος των συμφερόντων της σιγ-

μής και παράγει σε οποιοδήποτε σημείο του πλανήτη με βάση το τοπικό κόστος της εργατικής δύναμης.

Υπό αυτήν την έννοια θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός ο αγώνας θα έχει σημαντικό αντίκτυπο σε διεθνές επίπεδο. Εκατομμύρια εργατών θα αντιληφθούν ότι η απεργία μας τους αφορά άμεσα γιατί βιώνουν και υφίστανται το ίδιο δράμα. Κι ο αγώνας μας μπορεί να γίνει ο δικός τους. Δεν είναι απίθανο να δούμε να αναπτύσσεται μια διεθνής αλληλεγγύη των εργατών που είναι εντέλει διαφορετικό πράγμα από απλές διακηρύξεις αρχών.

Ένας αγώνας για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια!

Απέναντι σ' όλα αυτά πρέπει να περιμένουμε να αντιμετωπίσουμε μια κυβέρνηση και μια εργοδοσία αποφασισμένες να κάνουν τα πάντα για να σπάσουν τις απεργίες.

Θα χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα που έχουν για να μας διαιρέσουν, να μας αγοράσουν, να μας παραπληροφορήσουν, να μας καταστείλουν, να μας προβοκάρουν.

Έχουν το χρήμα και την πλειοψηφία των Μαζικών Μέσων στη διάθεσή τους. Έχουν επίσης μαζί τους ένα συγκεκριμένο αριθμό από γραφειοκράτες συνδικαλιστές και πολιτικούς, λίγο ως πολύ συννενοχούς στις κομπίνες τους. Σε τελευταία ανάλυση ο καθένας βρίσκεται ενώπιον των ευθυνών του και στον κατάλληλο χρόνο θα βγάλουμε τα συμπεράσματά μας για τη θέση των μεν και των δε.

Εμείς, πρώτα απ' όλα, νομιμοποιούμαστε να πιστεύουμε στο δικαίωμα για μια ύπαρξη αξιοπρεπή και ελεύθερη. Έχουμε επίσης τη δύναμη και το γεγονός ότι από τη συλλογική μας εργασία αποσπώνται όλα τα παραγόμενα πλούτη.

Έχουμε την αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια και τη θέληση να πετύχουμε.

Απομένει να μάθουμε να δομούμε και να οργανώνουμε το κίνημά μας την ώρα που ο Ζυπέ, ο Σιράκ και η παρέα τους θα αντιστέκονται όσο το δυνατόν περισσότερο και θα προσπαθούν να το φθείρουν.

Είναι σίγουρο ότι δεν θα κερδίσουν τίποτα

Η γενίκευση της απεργίας είναι επιτακτική!

Όμως σήμερα, μόνο η γενίκευση του απεργιακού κινήματος μπορεί να αναγκάσει την κυβέρνηση και την εργοδοσία να απαντήσουν στις κοινωνικές προσδοκίες. Ο κόσμος της εργασίας πρέπει να θέσει όλες του τις δυνάμεις σ' αυτή τη μάχη. Το συντομότερο δυνατό!

Σ' αυτήν την κινητοποίηση οφείλουν να συμβάλλουν και οι αναρχικοί με κάθε δυνατό τρόπο. Το σύνθημά μας είναι απλό: γενική απεργία! Είναι το σύνθημα που αναδεικνύεται από όλους και που εκφράζεται μέσα από αμέτρητες πρωτοβουλίες προερχόμενες από τη βάση. Χωρίς να υπολογίζουμε τις συνδικαλιστικές οργανώσεις και τα συνδικάτα της βάσης όλων των επαγγελματικών κλάδων που εκφράστηκαν σε αυτήν την κατεύθυνση με την υποστήριξη της μεγάλης πλειοψηφίας των μη συνδικαλισμένων.

Οι μισθωτοί δεν ενδιαφέρονται για τις ετικέτες και τις συντηχηκές προστριβές και αδιαφορούν για το αν αυτό αρέσει ή όχι στους συνδικαλιστές ηγέτες τους. Παίρνουν θέση οι ίδιοι για τους εαυτούς τους με πλήρη αυτονομία διότι η επιτυχία αυτής της γενικής απεργίας είναι ζητήμα συλλογικής επιβίωσης!

Η δυναμική άνοδος αυτής της κοινωνικής οργής είναι μη αναστρέψιμη. Μπορεί να διευρυνθεί κι άλλο και να κερδίσει σε αποφασιστικότητα.

Η αυτο-οργάνωση είναι η κινητήρια δύναμη του αγώνα!

Για να συνεχίσει να επεκτείνεται και να κερδίσει σε βάθος οφείλει να αυτο-οργανωθεί και να απαντήσει σε μερικές, ολοένα και περισσότερο επείγουσες, αναγκαιότητες:

- ★ δίκτυα αλληλοβοήθειας σε αγαθά, σε τροφή, σε χρήματα πρέπει να οργανωθούν γιατί οι απεργοί έχουν ανάγκη από τρόφιμα και κάθε τέλος του μήνα θα είναι ακόμα πιο δύσκολο από ότι συνήθως κατά τη διάρκεια και μετά την απεργία.

- ★ απεργοσπαστικές δομές που τέθηκαν σε εφαρμογή με πρωτοβουλία του R.P.R. (το κυβερνών κόμμα) και άλλων κομμάτων της δεξιάς - βλέπε την άκρα δεξιά. Θα πρέπει να αναμφίβολα να απαντηθούν οι εκστρατείες συκοφαντήσεων και οι προκλήσεις κάθε είδους που μπορεί να αυξηθούν πολύ γρήγορα.

- ★ είναι ανάγκη να συζητήσουμε και να σκεφτούμε τις κοινωνικές και πολιτικές προοπτικές αυτού του κινήματος.

- ★ είναι ανάγκη να διαδώσουμε τις πληροφορίες, τις προτάσεις και τις πρωτοβουλίες που παίρνονται εδώ κι εκεί, γιατί είναι μάλλον απίθανο τα επίσημα media να το κάνουν στη θέση μας.

Δημιουργώντας τη δική του εσωτερική δύναμη, αυτο-οργανωμένο, αναπτύσσοντας όλες τις πιθανές

στοιχιστικές εργαζομένων που συγκροτήθηκαν στα τέλη της δεκαετίας του '70 μέσα από τις εμπειρίες διαφόρων αγώνων, όπως στον τομέα της υγείας και του δημοσίου, που γέννησαν τη δυνατότητα ανάπτυξης μιας οργανωμένης αναρχο-συνδικαλιστικής και ελευθεριακής δράσης, έξω από τα ρεφορμιστικά και γραφειοκρατικά συνδικάτα. Η υποχώρηση των συνδικαλιστικών αγώνων στη δεκαετία του '80, η ήττα των απεργών της FIAT, ο μύθος, την ίδια περίοδο, της εξειδίκευσης και της συνδιαχείρισης οδήγησαν την USI σε μια στάση συντήρησης, ενώ συγχρόνως διατηρούσε τις αρχές της και την κριτική της στην περίοδο. Αυτή η στάση απέδωσε καρπούς στις αρχές της δεκαετίας του '90. Την εποχή του πολέμου του κόλπου, η USI, σε συνεργασία με τη COBAS (εργατικές επιτροπές βάσης, με συμβουλευτικό-κομμουνιστικό προσανατολισμό) μπόρεσε να κηρύξει μια επιτυχημένη γενική απεργία σε όλη την ιταλική επικράτεια, χωρίς τη συμμετοχή των ρεφορμιστικών-γραφειοκρατικών συνδικάτων, κάτι που συνέβη τότε για πρώτη φορά. Στη συνέχεια συγκροτήθηκαν πολλά αυτοδιαχειριζόμενα συνδικάτα καθώς και τμήματα της USI σε πολλούς κλάδους και πόλεις. Αυτή τη στιγμή η USI έχει τμή-

ματα στην Υγεία, την Εκπαίδευση, τα Ταχυδρομεία, τους Εργάτες Μετάλλου, τους Πανεπιστημιακούς, τους Αγρότες, τους Εργαζόμενους στον Πολιτισμό κ.α. Η USI βρίσκεται σε διαδικασία συζητήσεων με τη COBAS και άλλα αυτοδιαχειριζόμενα συνδικάτα, με σκοπό τη δημιουργία ενός "Ομοσπονδιακού Συμφώνου" κοινής δράσης. (πηγές: CNT #191 και La Lette A #45)

Η CIA αναλαμβάνει την εποπτεία του Αμαζονίου

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ εταιρεία E-Systems υπέγραψε πριν μερικούς μήνες με την κυβέρνηση της Βραζιλίας ένα συμβόλαιο ύψους 1,4 δις δολαρίων για την κατασκευή του προγράμματος SIVAM (Σύστημα Εποπτείας της Αμαζονίας). Πρόκειται για την κατασκευή ενός συστήματος ραντάρ που θα επιτηρούν μια έκταση πέντε εκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων της ζούγκλας του Αμαζονίου με σκοπό "τον έλεγχο του ναρκωεμπορίου και των ενοπλων ομάδων της περιοχής". Η εταιρεία E-Systems πριν από λίγο καιρό αγοράστηκε από την επίσης αμερικανική εταιρεία Raytheon. Αυτή η εταιρεία φημίζεται για τις ύποπτες και μυστικές δραστηριότητές της, ενώ αποτελεί κοινό μυστικό ότι βρίσκεται υπό τον άμεσο έλεγχο της CIA. Η Raytheon κατασκευάζει τους πυραύλους Patriot και Sidewinder και

τα τεχνολογικά της προϊόντα χρησιμοποιήθηκαν εκτεταμένα στον πόλεμο του περσικού κόλπου. Το 1995 η Raytheon αγόρασε επίσης και την εταιρεία Air Asia που είχε χρησιμοποιηθεί από την CIA για τη μεταφορά όπλων και ηρωίνης στον πόλεμο του ΒιετΝαμ, από το 1963 ως το 1975. Όσο για την ίδια την E-Systems, το 1994 είχε κέρδη του ύψους των 2,1 δις δολαρίων. Το 85% αυτών των κερδών προέρχεται από μυστικά συμβόλαια με τις κυβερνήσεις των ΗΠΑ και άλλων χωρών. Το είδος των υπηρεσιών που δεσμεύτηκε να προσφέρει με αυτά τα μυστικά συμβόλαια η E-Systems μπορεί εύκολα να γίνει αντιληπτό, αν ληφθεί υπ' όψιν ότι ο βασικός πελάτης της κατά τη δεκαετία του 1970 ήταν οι δικτατορίες της Λατινικής Αμερικής. Ο Θαυμαστός Καινούριος Κόσμος...

Ο ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη το 10ο συνέδριο της USI, του ιταλικού τμήματος της αναρχοσυνδικαλιστικής διεθνούς. Η USI ιδρύθηκε το 1912 στο συνέδριο της Modena ως απάντηση στην αναγκαιότητα της οργάνωσης των εργατικών και αγροτικών αγώνων των αρχών του αιώνα, στην αναγκαιότητα της συγκρότησης μιας αυτοδιαχειριζόμενης οργάνωσης για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εκμεταλλευομένων. Η USI υπήρξε πρωταγωνιστής των αντιμπαρταριστικών αγώνων του 1914-1918 και της "κόκκινης διέτας" (1919-1920), με αποτέλεσμα να δεχτεί μια βάρβαρη και συνεχή επίθεση από τους φασίστες και τα αφεντικά που την οδήγησαν στην παρανομία και την εξορία. Τα μέλη της συμμετείχαν στην ισπανική επανάσταση και στις αντιφασιστικές ομάδες των παρτιζάνων. Μετά τον πόλεμο υπήρξαν αλληπαλλήλες απόπειρες για την επανίδρυση της USI που τελικά καρποφόρησαν στα τέλη της δεκαετίας του '70. Το επίσημο συνέδριο επανίδρυσης έγινε στην Αλκονα το 1983 και ακολούθησαν τα συνέδρια του Τορίνο (1986), της Ρώμης (1990), του Μιλάνου (Μάης 1993) και της Αλκονα (Δεκέμβριος 1993). Η επανίδρυση της USI έγινε εφικτή χάρη

Το εργατικό κέντρο του Βόλου και οι αναρχικοί της Θεσσαλίας

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ του Βόλου, το πρώτο στην Ελλάδα, ιδρύθηκε στις 14 Δεκεμβρίου 1908 με πρωτοβουλία ενός πυρήνα αναρχικών, γνωστότεροι από τους οποίους ήταν οι καπνεργάτες και τσιγαράδες Κόσσυβας, Χειρογιώργος, Σούλιος, Νικολαΐδης, Κασιρέλος και Καρασεΐνης και ο "διανοούμενος" Αλεξανδράκης. Σύντομα πλαισιώθηκε και από άλλους σοσιαλιστές αλλά και από φιλελεύθερους αστούς του Βόλου.

Το εργατικό δυναμικό του Βόλου είχε παρουσιάσει σημαντική αύξηση μετά το 1905. Χιλιάδες ακτήμονες συρρέουν στην πόλη διογκώνοντας την προσφορά εργασίας, στιβαγμένοι σε παραγωγικότητες. Ο Βόλος είχε κι ένα δεύτερο πρόσωπο, αυτό του αναπτυσσόμενου επιπέδου ολόκληρης της Θεσσαλίας, όπου κατοικούσε η πλειοψηφία των τσιφλικόδων του θεσσαλικού κάμπου, σε μια ισορροπία σχέσεων και αμοιβαίων συμφερόντων των νέων μεταπρατικών δομών και της φεουδαρχίας. Εκείνη την εποχή το ποσοστό των απόρων δημοτών της πόλης έφτανε το 75% ως 80% περίπου του συνολικού πληθυσμού. Το 85% όσων δούλευαν σε καπνεργοστάσια ήταν φυματικοί. Ήδη από το 1898 υπήρχε στο Βόλο μια αναρχοσυνδικαλιστική ομάδα με πρωταγωνιστή τον εργάτη Δημήτρη Καλαντζόπουλο. Στις αρχές του αιώνα επέστρεψαν στην πόλη εκατό καπνεργάτες και τσιγαράδες που δούλευαν σε εργοστάσια Βολιωτών στην Αίγυπτο. Οι περισσότεροι ήταν επιρρεασμένοι από τους ιταλούς αναρχοσυνδικαλιστές που ζούσαν εκεί και αυτό το γεγονός, σε συνδυασμό με τις άθλιες συνθήκες ζωής της εργατικής τάξης, έδωσε πνοή στον αναρχοσυνδικαλισμό.

Οι προσδοκίες του αστικού πολιτικού κόσμου και του μεταπρατικού κεφάλαιου να χειραγωγήσουν το εργατικό κέντρο θα αποδειχθούν μάταιες. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο, για να μετατοπιστεί δηλαδή το ζήτημα από τις ταξικές του διαστάσεις, το Ε.Κ.Β. θα πολεμηθεί (και θα οδηγηθεί στη διάλυση της Valpreda και ο G. Pinelli, σιδηροδρομικός και γραμματέας του τοπικού Αναρχικού Μαύρου Σταυρού. Στις 15 Δεκεμβρίου 1969 ο Pinelli βρίσκεται νεκρός στο πεζοδρόμιο μπροστά από ένα αστυνομικό τμήμα του Μιλάνου. Τέσσερις ορόφους πάνω από το κεφάλι του βρίσκεται ορθάνοιχτο το παράθυρο της αίθουσας ανακρίσεων. Η εκδοχή των μπάτσων: κατά τη διάρκεια της ανάκρισης κάποιος αστυνομικός, παρά το βαρύ κρύο, άνοιξε το παράθυρο "γιατί το δωμάτιο ήταν γεμάτο καπνό" και ο Valpreda βρήκε την ευκαιρία να ριχτεί στο κενό από τύψεις. Ο γελοίος αυτός ισχυρισμός κατέρρευσε από την πρώτη στιγμή (εξ' άλλου οι μπάτσοι έπεσαν σε τεράστιες αντιφάσεις) και η μόνη αμφιβολία που υπήρχε ήταν αν η αναμφισβήτητη δολοφονία του Pinelli από τους μπάτσους έγινε προσχεδιασμένα με εκπαραθύρωση ενώ ο Pinelli ήταν ακόμα καλά στην υγεία του ή αν τον πέταξαν από το παράθυρο για να συγκαλύψουν το θάνατο ή το βαρύ τραυματισμό του κατά τη διάρκεια της ανάκρισης.

Η δολοφονία του Pinelli ήταν για την Ιταλία η αρχή της εποχής της "στρατηγικής της έντασης". Η εξουσία, θορυβημένη από το γαλλικό Μάη του '68 και το αναπτυσσόμενο στην Ιταλία εργατικό και νεολαϊστικό κίνημα που είχε ήδη αρχίσει να ξεφεύγει από τις συνδικαλιστικές και

και εκπρόσωπος των καπνεργατών στις συσκέψεις με τις συντεχνίες και τα σωματεία του Βόλου ήταν ο αναρχοσυνδικαλιστής Γ. Αλεξανδράκης. Όλα τα αιτήματα των καπνεργατών έγιναν τελικά δεκτά στις 4 Μάρτη, όμως το βράδυ της ίδιας μέρας συνελήφθη ο Αλεξανδράκης ως "ηθικός αυτουργός των εκτρώπων". Νέες κινητοποιήσεις οδήγησαν στην απελευθέρωσή του στις 27 Μάρτη.

Τον Οκτώβριο της ίδιας χρονιάς, το Ε.Κ.Β. κήρυξε πενήνήμερο πένθος μετά την εκτέλεση, στην Ισπανία, του αναρχικού παιδαγωγού Fr. Ferrer. Το Φλεβάρη του 1910 ξέσπασε νέα απεργία των καπνεργατών, με αποφασιστική ανάμιξη και πάλι των αναρχοσυνδικαλιστών. Αυτή τη φορά η απεργία ήταν λιγότερο βίαιη αλλά με μεγαλύτερη διάρκεια (τρεις βδομάδες, κάτι που έγινε εφικτό χάρη στη δημιουργία ταμείου αλληλοβοήθειας) και κατέληξε με νίκη των απεργών. Το Μάρτη του 1910 το Ε.Κ.Β. οργάνωσε κινητοποιήσεις για την αγροτική εξέγερση του Κιλελέρ. Τον Απρίλη του 1910 οι Κασιρέλος και Κόσσυβας ζήτησαν εγγράφως να αποσαφηνισθεί το αληθινό πρόγραμμα και ο προορισμός του Ε.Κ.Β. δηλαδή να διακηρυχθεί ανοιχτά ο ταξικός χαρακτήρας του. Στο πρακτικό τις 2 Απρίλη ζητούσαν να

πάρει το κέντρο καθαρά σοσιαλιστικό χαρακτήρα και να τροποποιηθεί το καταστατικό του που το όριζε ως υπερσωματειακή ένωση με κύριο γνώρισμα την αλληλοβοήθεια. Η πρότασή τους δεν έγινε δεκτή και αυτό προκάλεσε κλυδωνισμούς. Το Μάη του 1910 το Ε.Κ.Β. οργάνωσε μπουκοτάζ σε ένδειξη αλληλεγγύης σε εργαζόμενους άλλων πόλεων. Συγκεκριμένα, η ανακοίνωση τις 22/5/1910 έλεγε τα ακόλουθα: "Το Εργατικό Κέντρον Βόλου εξορκίζει εν ονόματι της πανελληνίου εργατικής αλληλεγγύης και του ανθρωπισμού τας εργατικές και επαγγελματικές τάξεις, όλους τους φιλελεύθερους πολίτας αδιακρίτως εθνικότητος, όλους τους φίλους των εργατών και του εργατικού αγώνος:

1) Να μην ταξιδεύουν και να μη συναλλάσσονται απολύτως με τας εταιρείας Τζών, Πανελληνίου, Νέας της Σύρου, Ερμουπόλεως και Κυκλαδικής, αι οποίαι εξηπάτησαν το Σωματεϊόν των Θεσσαλών και προσπαθούν να το διαλύσουν, παρασπονδούσαι δε γίνονται αιτία να μένουν άεργαι και πεινώσαι 300 οικογένειαι Θεσσαλών

2) Να μην αγοράζουν μηδέ καπνίζον καπνά και σιγαρέτα του Βαρκά όστις προς αιχράν κερδοσκοπίαν και πολλαπλασιασμόν των εκατομμυρίων

του, ρίπτει αποτόμως εις αργίαν και δυστυχίαν 500 εργάτας σιγαροποιούς μετά των οικογενειών των."

Η δράση του Ε.Κ.Β. οδήγησε το Σεπτέμβριο του 1910 στην ίδρυση Εργατικού Κέντρου και στη Λάρισα. Η σύνθεση του Ε.Κ.Λ. ήταν λιγότερο μαχητική, αν και συμμετείχαν και ορισμένοι αναρχικοί. Την ίδια περίοδο θα ξεκινήσει η επίθεση ενάντια στο εργατικό κίνημα. Τοπικές εφημερίδες "καταγγέλλουν" ότι "μαλλιαρισμός, σοσιαλισμός, αναρχισμός, αθεϊσμός, μασονία είναι εν και το αυτό" και αποκαλύπτουν ότι στα δύο εργατικά κέντρα διδάσκονται "η αθεΐα, ο μαλλιαρισμός και η αναρχία". Στις 2 Μάρτη 1911 η εκκλησία του Βόλου οργάνωνει "συλλαλητήριον υπέρ της πίστεως και της γλώσσης". Μόλις κάποιοι εκπρόσωποι των εργατών εμφανίστηκαν στη συγκέντρωση για να αντικρούσουν τους ομιλητές, το πλήθος άρχισε να φωνάζει έξαλλα: "Να τους κάψουμε! Να τους σφάξουμε!". Ορισμένοι προσπάθησαν να κάψουν το σπίτι του παιδαγωγού Αλ. Δελμούζου. Τα γεγονότα τρομοκράτησαν τους διανοούμενους αστούς του Ε.Κ.Β. που άρχισαν να κρατάνε αποστάσεις από τους αναρχικούς. Υποβάθμισαν έτσι το όλο ζήτημα σε μια αντιπαράθεση για το γλωσσικό, μια υπόθεση όπου μπορούσαν ευκο-

λότερα να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους, κάτι που συγχρόνως συνέφερε και την εξουσία, αφού εξαφάνιζε κάθε ταξική αναφορά. Αρχίζουν λοιπόν οι ανακρίσεις για τη δράση των δύο εργατικών κέντρων, μια υπόθεση που έμεινε στην ιστορία ως "τα Αθεϊκά" και τελικά ανέδειξε τις αστικοφιλελεύθερες αντιλήψεις και το ζήτημα του εκπαιδευτικού εκσυγχρονισμού. Χαρακτηριστικό του κλίματος της εποχής είναι το παρακάτω απόσπασμα επιστολής με την οποία προσπαθούν να πείσουν το Δελμούζο να διαχωριστεί από τους αναρχικούς εργάτες: "... Υστερα τι διάβολο λογική είναι αυτή! Να θέλεις να δικαστής με τον Κόσσυβα, τον Κασιρέλο, τον Φλώρο. Να ήσαν τουλάχιστον όλοι όμοιοι μας!... Χώρισε το πρόσωπό σου εντελώς από το εργατικό κέντρο... Απολογήσου σεμνά και θετικά επί των καταθέσεων και άφησε την ιδεολογία..."

Η πίεση των γεγονότων θα οδηγήσει στη διάλυση του Ε.Κ.Β. στα τέλη του 1911. Μετά από μακρόχρονη διαδικασία, η δίκη "των Αθεϊκών" έγινε στο Ναύπλιο, τον Απρίλη του 1914. Οι περισσότεροι από τους κατηγορούμενους αναρχικούς δεν προσήλθαν, ενώ τελικά όλοι αθώωθηκαν. Το εργατικό κίνημα στο Βόλο όμως είχε ήδη ηττηθεί.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ PINELLI ΚΑΙ Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΕΝΤΑΣΗΣ

ΣΤΙΣ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1969 ανατινάζεται βόμβα στην Piazza Fontana του Μιλάνου σκοτώνοντας πολλούς περαστικούς. Η βόμβα, όπως αποδείχτηκε αργότερα, είχε τοποθετηθεί από μυστικές υπηρεσίες και νεοφασίστες. Αμέσως μετά την έκρηξη συλλαμβάνονται ο αναρχικός χορευτής Valpreda και ο G. Pinelli, σιδηροδρομικός και γραμματέας του τοπικού Αναρχικού Μαύρου Σταυρού. Στις 15 Δεκεμβρίου 1969 ο Pinelli βρίσκεται νεκρός στο πεζοδρόμιο μπροστά από ένα αστυνομικό τμήμα του Μιλάνου. Τέσσερις ορόφους πάνω από το κεφάλι του βρίσκεται ορθάνοιχτο το παράθυρο της αίθουσας ανακρίσεων. Η εκδοχή των μπάτσων: κατά τη διάρκεια της ανάκρισης κάποιος αστυνομικός, παρά το βαρύ κρύο, άνοιξε το παράθυρο "γιατί το δωμάτιο ήταν γεμάτο καπνό" και ο Valpreda βρήκε την ευκαιρία να ριχτεί στο κενό από τύψεις. Ο γελοίος αυτός ισχυρισμός κατέρρευσε από την πρώτη στιγμή (εξ' άλλου οι μπάτσοι έπεσαν σε τεράστιες αντιφάσεις) και η μόνη αμφιβολία που υπήρχε ήταν αν η αναμφισβήτητη δολοφονία του Pinelli από τους μπάτσους έγινε προσχεδιασμένα με εκπαραθύρωση ενώ ο Pinelli ήταν ακόμα καλά στην υγεία του ή αν τον πέταξαν από το παράθυρο για να συγκαλύψουν το θάνατο ή το βαρύ τραυματισμό του κατά τη διάρκεια της ανάκρισης.

Η δολοφονία του Pinelli ήταν για την Ιταλία η αρχή της εποχής της "στρατηγικής της έντασης". Η εξουσία, θορυβημένη από το γαλλικό Μάη του '68 και το αναπτυσσόμενο στην Ιταλία εργατικό και νεολαϊστικό κίνημα που είχε ήδη αρχίσει να ξεφεύγει από τις συνδικαλιστικές και

ρεφορμιστικές γραφειοκρατίες, άρχισε να δημιουργεί ένα τεχνητό κλίμα εμφυλίου πολέμου. Νεοφασίστες, υποστηριγμένοι από τις μυστικές υπηρεσίες, πραγματοποιούν τυφλά βομβιστικά χτυπήματα, πυροβολούν διαδηλωτές και πετούν εκρηκτικούς μηχανισμούς σε εργατικές συγκεντρώσεις, ενώ συγχρόνως ένα κύμα καταστολής με εξωφρενικές καταδίκες, σκευωρίες, δολοφονίες αγωνιστών και απίστευτη βαρβαρότητα σκεπάζει ολόκληρη τη χώρα. Σύντομα αρχίζει να διαφαίνεται η τάση της αντικατάστασης των κοινωνικών αγώνων με μια αντιπαράθεση ένοπλων μηχανισμών. Σε αυτό οδηγούν η δικαιολογημένη οργή πολλών για τους δολοφονημένους συντρόφους τους αλλά και η στάση της επίσημης αριστεράς που χαφιεδίζοντας και προβοκατορολογώντας αρνείται κάθε μορφή δυναμικής αντίστασης, ταυτίζοντας τις πέτρες και τις μολότωφ με τα περίστροφα, κάνοντας έτσι πολλούς να επιλέξουν τα δεύτερα, ενώ συγχρόνως λανσάει τη θεωρία ότι το ρεύμα της αυτονομίας είναι η ξεχασμένη της τρομοκρατίας και κάθε αυτόνομος ένας υποψήφιος τρομοκράτης. Ευθύνη έχει βεβαίως και ένα τμήμα της αυτονομίας, που προσκολλημένο στο κομμουνιστικό του παρελθόν και στις αναφορές στο παλιό ιταλικό αντιφασιστικό αντάρτικο, πέφτει στην παγίδα και αποδέχεται τη μεταφορά της οπωσδήποτε οξυμένης ταξικής πάλης της εποχής σε ένα πεδίο σύγκρουσης προνομιούχο για την εξουσία: στην αναμέτρηση ένοπλων μηχανισμών όπου καταφανώς το κράτος υπερτερεί. Στο βαθμό που ο ένοπλος αγώνας δεν ήταν κοινωνικός αλλά διεξαγόταν από

κάποιους "αντιπροσώπους" δεν μπορούσε παρά να απομονωθεί από την κοινωνία οδηγώντας τελικά τους δύο "αντιπάλους" να μην παρουσιάζουν ουσιαστικές διαφορές μεταξύ τους, εκτός βέβαια από την τρομακτική υπερβολή του κρατικού μηχανισμού.

Η περίπτωση της Ιταλίας έχει αφήσει το αναμφισβήτητο δίδαγμα ότι ό-

ταν η εξουσία επιλέγει τη στρατηγική της έντασης, το κίνημα πρέπει να μεταφέρει την αντιπαράθεση εκεί όπου πραγματικά βρίσκεται η ένταση, στους δυναμικούς κοινωνικούς αγώνες, εκεί όπου καταδεικνύεται η αντικοινωνική δράση της αισχράς μειοψηφίας των πραγματικών τρομοκρατών, δηλαδή αυτών που μας κυβερνούν.

10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1914 Οι αντάρτες του Εμιλιάνο Ζαπάτα και του Πάντσο Βίγια καταλαμβάνουν την πρωτεύουσα του Μεξικό.

10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1919 Δεύτερο συνέδριο της CNT. Διατύπωση των αρχών του Ελευθεριακού Κομμουνισμού.

12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1969 Στη Piazza Fontana του Μιλάνου φασίστες και μυστικές υπηρεσίες τοποθετούν βόμβα που σκοτώνει πολλούς περαστικούς. Οι μπάτσοι συλλαμβάνουν ως υπεύθυνους τους αναρχικούς Valpreda και Pinelli.

14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1853 Γέννηση του Ερρίκο Μαλατέστα.

14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1908 Ίδρυση του Εργατικού Κέντρου Βόλου.

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1956 Στην Ουγγαρία, μετά την καταστολή της εξέγερσης, εισάγεται η θανατική ποινή για το αδίκημα της απεργίας!

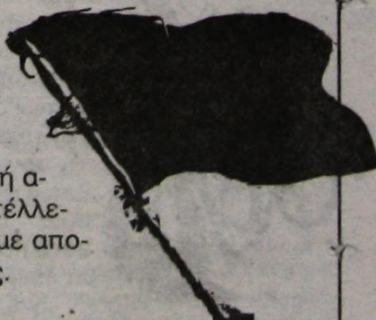
15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1969 Ο αναρχικός Giuseppe Pinelli εκπαραθυρώνεται από τον τέταρτο όροφο της αστυνομικής διεύθυνσης του Μιλάνου.

16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905 Διάλυση των εργατικών συμβουλίων της Πετρούπολης.

19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1893 Νόμοι ενάντια στους αναρχικούς στη Γαλλία

20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1919 Ίδρυση της αναρχοσυνδικαλιστικής ομοσπονδίας FAU στη Γερμανία.

21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1907 Γενική απεργία στη Χιλή καταστέλλεται αιματηρά από το στρατό με αποτέλεσμα εκατοντάδες νεκρούς.

"Για να αποκτήσουμε όλα αυτά που θα μας χαρίσουν την πολύτιμη ομόνοια, πρέπει να κάμωμε ένα κέντρο. Όχι σωματείο, ούτε σύνδεσμο, ούτε προέδρους, ούτε εκλογές κι όλα αυτά τα πράγματα που για ανθρώπους σαν κι εμάς είναι πολύ δυσκολομεταχειρίσιμα. Ένα απλό εργατικό κέντρο, ένα σαλόνι το οποίο θα είναι η λέσχη μας και σχολείο μας και αναγνωστήριό μας. Στο "Κέντρο μας" θα μαζελεύομαστε όλοι μας, εργάτες κάθε ισαφίου, αποφεύγοντας κάθε άλλο κέντρον και ασχολίες που μας διαφθείρουν και υλικώς και ηθικώς.

Εκεί θα συνηθίζωμε στην ομόνοια και στη λογική συζήτηση, παίρνοντας το αναψυχτικό μας, αντί να πηγαίνωμε στις ταβέρνες, εκεί θα μεταδίδωμε ο έ-

νας στον άλλο το βάσανό μας και τον πόνο μας, εκεί θα συνδεθώμε, θα αδελφωθώμε και θα νοιώσωμε τη μεγάλη σημασία της αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας. Εκεί ακόμα θα διασκεδάζωμε τη δυστυχία μας και θα σκεπτόμαστε να βρούμε τα μέσα με τα οποία θα καλλιτερεύωμε τη θέση μας.

Στο κέντρο μας θα συνηθίσωμε στην αγάπη και την ομόνοια που θα μας χρησιμεύει σε κάθε στιγμή που θα θέλωμε να υπερασπιστώμε τα δίκαια ολόκληρης της τάξης μας και όχι ενός μονάχα ισαφίου που οπωσδήποτε πιέζεται και αδικείται."

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ, 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1908

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ εξελίξεις σχετικά με τις απεργιακές κινητοποιήσεις στη Γαλλία, που παρουσιάζονται ιδιαίτερα μαζικές και μακροχρόνιες, εισάγουν νέα δεδομένα στην πορεία της ερωπαϊκής ολοκλήρωσης, αλλά και στην αντιπαράθεση των κυρίαρχων με τους κυριαρχούμενους.

Πρόκειται βέβαια για εξελίξεις που η βαρύτητά τους αφορά ολόκληρη την Ευρώπη και πιθανόν να επηρεάσουν τους χειρισμούς των κυρίαρχων στο μέλλον.

τελική χρεοκοπία των ασφαλιστικών ταμείων.

ε) Η φορολογική πολιτική σε συνδυασμό με τις μεθοδεύσεις στη σφαίρα της οικονομίας γενικότερα θα οδηγήσει στο στραγγαλισμό και κλείσιμο σημαντικού μέρους των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, την ανάπτυξη πολυεθνικών ομίλων και την εγναίωση μιας νέας εποχής στην οικονομία, τις κοινωνικές και εργασιακές σχέσεις.

στ) Απαρέγκλιτη εφαρμογή της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής - όπως υπαγορεύεται από την Ευρω-

όμως η έλλειψη σύνδεσης των αγώνων μεταξύ τους, ο ασφυκτικός έλεγχος των κινητοποιήσεων από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και συγκεκριμένες παρατάξεις όπως η ΕΣΑΚ (που στην ουσία ανέβαλλε τον τριήμερο αποκλεισμό του εμπορικού λιμανιού του Πειραιά), αλλά και οι γενικότερες κοινωνικο-πολιτικές συνθήκες, οδήγησαν έκ νέου στην ύφεση και προσωρινή αδρανοποίηση των εστιών αυτών αντιπαράθεσης. Η επίκληση για επιτυχή ολοκλήρωση της πορείας σύγκλισης της Ελληνικής οικονο-

ΣΙΡΑΚ, Η ΕΠΟΜΕΝΗ BOMBA ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ

Η κατάσταση στην Ελλάδα

Αλλά ας δούμε αρχικά την κατάσταση του εργασιακού και παραγωγικού τομέα στην Ελλάδα υπό το πρίσμα των τελευταίων εξελίξεων, της κατάθεσης του προϋπολογισμού κ.λ.π. Οι χειρισμοί των κυρίαρχων στους τομείς της οικονομίας - εργασίας - παραγωγής συνοψίζονται στους εξής άξονες:

α) Οικονομική πολιτική. Η κατάθεση του προϋπολογισμού παρά το πολυσυζητημένο "κενό εξουσίας" αποδεικνύει την προσήλωση στο πρόγραμμα σύγκλισης της Ελληνικής οικονομίας με τους όρους του Μάαστριχτ. Ετσι λοιπόν οι αυξήσεις φιλοδοχήματα στο ύψος του πληθωρισμού σε μισθούς και συντάξεις πείνας, η αυστηρή δημοσιονομική πολιτική γενικότερα για περαιτέρω μείωση του πληθωρισμού, οι περικοπές δαπανών και ελλειμμάτων, η αύξηση των έμμεσων φόρων, αποτελούν και πάλι μονόδρομο. Για τους πιο υποψιασμένους το φως στην άκρη του τούνελ δείχνει πλέον οφθαλμαπάτη.

β) Δομικές αλλαγές στις παραγωγικές μονάδες διαμέσου των ιδιωτικοποιήσεων στα ναυπηγεία Σκαρμαγκά, τσιμέντα Χαλκίδας, κ.λ.π. καθώς και διαμέσου των επικείμενων μετοχοποιήσεων στις ΔΕΚΟ (αρχής γενομένης με τον ΟΤΕ).

γ) Παρεμβάσεις και δομικές αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις διαμέσου δέσμης μέτρων "κατά της ανεργίας", ελαστικοποίησης του ωραρίου κ.λ.π. και προώθηση εργασιακών σχέσεων πολλών ταχυτήτων (συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου, συμβάσεις ορισμένου χρόνου, άνεργοι που συμμετέχουν σε προγράμματα κατάρτισης - απασχόλησης, υποαπασχολούμενοι κ.λ.π.) με άμεσους στόχους την εισαγωγή νέων διαχωρισμών και αντιπαλοτήτων αναμεταξύ των εργαζομένων και έμμεσους, την απομαζικοποίηση των χώρων εργασίας, το σπάσιμο κάθε συλλογικής σχέσης και την περαιτέρω αποδυνάμωση των σωματείων.

δ) Επιχειρούμενη υποβάθμιση ως και διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης και του υγειονομικού συστήματος διαμέσου των εξαγγελθέντων ομαδοποιήσεων των ασφαλιστικών οργάνων που το μόνο που θα επιφέρουν είναι η

παϊκή Ένωση - και της GATT με άμεσο στόχο διαρθρωτικές αλλαγές στην πρωτογενή παραγωγή, που θα ασκείται πλέον με περισσότερο ανταγωνιστικούς και κερδοφόρους όρους αποκλειστικά από μεγαλοιδιοκτήτες αγρότες και βιομηχανίες μεταποίησης, ενώ η μικροϊδιοκτησία στην αγροτική παραγωγή θα εξαφανιστεί, για να μειωθεί ο αριθμός των αγροτών από 28% του ενεργού πληθυσμού σήμερα στο 7%, που αποτελεί και το αντίστοιχο μέσο όρο της Ε.Ε.

Ενάντια σ' αυτή τη μέγερη που συσφίγγει με πρωτοφανή αγριότητα τους εκμεταλλευόμενους, έχουν ήδη εμφανιστεί οι πρώτες εστίες αντίστασης. Πρόκειται για το χώρο των αγροτών και τις πανελλαδικές κινητοποιήσεις τους τον περσινό χειμώνα, για τις κινητοποιήσεις και σε μερικές περιπτώσεις καταλήψεις των εργαζομένων στα Πλαστικά Καβάλας, στην βιομηχανία ΡΟΚΑ στη Λάρισα, στην κλωστοϋφαντουργία Φιλιατών, στα ναυπηγεία Σκαρμαγκά και Ελευσίνας, στη ΝΑΥΣΙ και στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος. Κοινό σημείο όλων των παραπάνω η απειλή του φάσματος οικονομικής και κοινωνικής εξαφάνισης, η απειλή εξαθλίωσης κυρίως για τους εργαζόμενους που είναι πιο άμεση και χωρίς καμιά ελπίδα ή διέξοδο. Η κατάσταση στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος και μερικά απ' τα αιτήματα του κόσμου αυτού (π.χ. παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης με 25 αντί για 50 ημερομίσθια το χρόνο) καταδεικνύουν την απελπιστική κατάσταση στην οποία έχουν περιέλθει εκεί άνεργοι και εργαζόμενοι, αλλά και το μέλλον που επιφυλάσσεται σε μία ολόκληρη πολιτεία, που από τα χρόνια της αρχαιότητας ως τώρα ζει από την ναυπηγοεπισκευαστική βιοτεχνία και βιομηχανία, η αναπόφευκτη διάλυση των οποίων δεν αναμένεται να ακολουθηθεί από το στήσιμο καμιάς άλλης παραγωγικής δραστηριότητας ή τομέα υπηρεσιών. Η καταδίκη λοιπόν όλου αυτού του κόσμου σε μια μη αντιστρεπτή κατάσταση φτώχειας, τους καταβάλλει στους δρόμους με κινητοποιήσεις που σε μερικές περιπτώσεις ξεπερνούν τα προκαθορισμένα όρια, όπως στον Πειραιά όπου οι εκρηκτικές συνθήκες φτώχειας και απόγνωσης στη ζώνη του Περάματος απ' τη μία, και η προσπάθεια του κράτους να προσμετρήσει την ανοχή και αντοχή των καταπιεσμένων διαμέσου μιάς απρόκλητης επίθεσης των μπάτσων σε μικρή ομάδα διαδηλωτών από την άλλη, οδήγησε σε άγριες συγκρούσεις με τους μπάτσους, και σε πρωτοφανείς σε μαζικότητα κινητοποιήσεις στον Πειραιά.

μίας κυριαρχεί πάλι, έστω και προσωρινά - και ας μη ξεχνάμε πως η ΠΑΣΚΕ που σε μεγάλο βαθμό ευθύνεται για τη διασπορά τέτοιων αντιλήψεων στους εργαζόμενους, στα περισσότερα σωματεία διατηρεί και αυξάνει την "εκλογική δύναμη" της, ανάμεσα σ' αυτούς που ψηφίζουν βέβαια.

Η κατάσταση υπό το δυτικοευρωπαϊκό πλέγμα σχέσεων

Ο διευρωπαϊκός καταμερισμός εργασίας και οι ληστρικοί και ανταγωνιστικοί όροι άσκησης της οικονομικής - εργασιακής - παραγωγικής πολιτικής από τα κράτη επαρχίας της Ε.Ε. στο όνομα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, δημιουργούν στρατιές ανέργων, εξαθλιωμένων, διευρύνουν τα όρια του φάσματος εξαθλίωσης για όλο και μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού, βαθύνουν την εκμετάλλευση για τους υπόλοιπους και συσσωρεύουν την απόγνωση, τη δυσαρέσκεια και την οργή. Συνθήκες που οδηγούν συχνά σε κοινωνικές συγκρούσεις με λιγότερη ή περισσότερη ένταση, αγριότητα, διάρκεια και μαζικότητα, ελεγχόμενες ή ανεξέλεγκτες. Συγκρούσεις σαν αυτές που είδαμε στα ναυπηγεία του Cadiz στην Ισπανία, τον περασμένο Σεπτέμβριο, όταν οι εργαζόμενοι αντιπαράστηκαν δυναμικά στις 5.000 απολύσεις συναδέλφων τους, στα πλαίσια μια αντίστοιχης προσπάθειας "νοικοκυρέματος" των ναυπηγείων από το Ισπανικό κράτος, ή σαν αυτές που βλέπουμε τώρα στη Γαλλία. Οι πρωτοφανείς σε διάρκεια και μαζικότητα απεργιακές κινητοποιήσεις στη Γαλλία, που έχουν παραλύσει τις δημόσιες υπηρεσίες και κυρίως τον τομέα των συγκοινωνιών και συνοδεύονται από πολλές πορείες και συγκρούσεις με τους μπάτσους, ξέσπασαν με αφορμή την πρόθεση του Ζιπé να προωθήσει μεταρρυθμιστική νομοθεσία για τις κοινωνικές ασφαλίσεις. Η μεταρρυθμιστική νομοθεσία για τις κοινωνικές ασφαλίσεις μεταφράζεται σε προσπάθεια υποβάθμισης και διάλυσης των κοινωνικών ασφαλίσεων, για να εξασφαλιστούν οι πόροι που θα ικανοποιήσουν τις προϋποθέσεις εισδοχής στο σύστημα του ενιαίου νομίματος. Αυτές οι μορφές αντίστασης αποτελούν εμπόδια στην πορεία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, πόσο μάλλον όταν απειλείται η Γαλλία - που μαζί με τη Γερμανία αποτελούν την ατμομηχανή της Ε.Ε. - να αποτύχει να ακολουθήσει την πορεία της νομισματικής ενοποίησης. Εν όψη μάλιστα της συνόδου κορυφής στη Μαδρίτη, εκφράζο-

νται φόβοι για το κατά πόσο θα είναι πολιτικά εφικτή η νομισματική ενοποίηση την 1η Ιανουαρίου 1999 ή θα απαιτηθεί καθυστέρηση. Αυτό αποδεικνύει πως οι χειρισμοί των διευρωπαϊκών κέντρων εξουσίας δεν είναι προσχεδιασμένοι, αλλά αναπροσαρμόζονται ανάλογα με τις αντιστάσεις που συναντούν στην πορεία τους. Καθυστερήσεις και αναπροσαρμογές στην πορεία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, συνεπικουρούμενες με τους υπάρχοντες ενδοεξουσιαστικούς ανταγωνισμούς, είναι δυνατό να θέσουν σοβαρούς κινδύνους για την πολιτική συνοχή της Ε.Ε. προκαλώντας εγκατάληψη της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και δημιουργώντας συνθήκες αδιέξοδους, αλλά και περισσότερο εκρηκτικές - άρα και ιδανικές για την εκδήλωση κοινωνικών εξεγέρσεων.

Προοπτικές

Πριν μιλήσουμε για προοπτικές καλό θα ήταν να επισημανθεί το γεγονός της αποδυνάμωσης των σωματείων. Τα σωματεία εμφανίζονται πλέον απομαζικοποιημένα, έχουν δηλαδή χάσει το ρόλο συγκρότησης και οργάνωσης των εργαζομένων που ιστορικά τα χαρακτήριζε τουλάχιστον κατά την πρωταρχική φάση ίδρυσης και λειτουργίας τους. Η εγκατάλειψη των σωματείων από μεγάλο μέρος των εργαζομένων δεν οφείλεται σε μια επαναστατική στάση και κριτική του κόσμου, αλλά ως ένα βαθμό στην αποσύνθεση των σχέσεων συλλογικότητας και αλληλεγγύης στους χώρους εργασίας, εξαιτίας των μεθοδεύσεων των κυρίαρχων - όπως προαναφέρθηκε - αλλά και εξαιτίας του γενικότερου κλίματος παραίτησης. Βεβαίως η κατάσταση αυτή δεν είναι στατική. Οι σχέσεις συλλογικότητας και αλληλεγγύης εμπνέουν και οδηγούν τις πράξεις των εργαζομένων, όταν δυναμικές και μαζικές κινητοποιήσεις βρίσκονται σε εξέλιξη.

Οι εργατικές κινητοποιήσεις θα πρέπει να αποκτήσουν αντανάπτυξιακά και αντανάδισθωτικά χαρακτηριστικά και προοπτικές, ώστε να διασπάσουν τον κυρίαρχο λόγο και πρακτική της ανάπτυξης - ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, που έ-

χει απλωθεί παντού, αγκαλιάζοντας ακόμα και συνδικαλιστές, εργαζόμενους και το μεγαλύτερο κομμάτι του πολιτικού φάσματος. Αυτή είναι μια συνθήκη που η ικανοποίησή της μπορεί να ενισχύσει τον εν δυνάμει ανατρεπτικό ρόλο των εργατικών κινητοποιήσεων, δημιουργώντας κλυδωνισμούς στην τάξη των κυρίαρχων (Ε.Ε. κράτη μέλη, αφεντικά, πολυεθνικές) και έκρυθμες συνθήκες, ιδανικές για την εκδήλωση κοινωνικών εξεγέρσεων.

Όμως ο αντανάπτυξιακός λόγος και πρακτική, αλλά και η προοπτική της ανατροπής και της εξέγερσης δεν εμπεδώνονται από την κοινωνία απλώς με την προπαγάνδα κάποιων πολιτικών υποκειμένων. Οι τόσο απαραίτητες αυτήν τη στιγμή πρακτικές και προοπτικές της συνολικής εναντίωσης στην αναδιάρθρωση και της εξέγερσης που πρωτογενώς υπάρχουν ήδη μέσα στους καταπιεσμένους, εμπεδώνονται από μεγαλύτερο κομμάτι τους, μόνο με υλικούς όρους. Στην πραγματικότητα σημαντικό μέρος των εκμεταλλευόμενων γνωρίζει ότι ο βασιλιάς είναι γυμνός. Γνωρίζει ότι ανάπτυξη σημαίνει θυσίες χωρίς τέλος, γνωρίζει ότι η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση είναι η νέα βίβλος της υποταγής. Ξέρει τι σημαίνει όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων, γιατί το βιώνει κάθε μέρα. Αυτό που λείπει λοιπόν είναι η απόφαση για δυναμικότερη και συνολικότερη αντιπαράθεση με τους δυνάστες. Αυτό βέβαια έρχεται μόνο μέσα από το φούντωμα των αγώνων, τη σύνδεσή τους, την αλληλεγγύη μεταξύ τους και την αυτοοργάνωση. Η αυτοοργάνωση θα πρέπει να αντιμετωπίζεται σαν ο καλύτερος μεθοδολογικός τρόπος οργάνωσης των αγώνων για την υλοποίηση των πιο πάνω προοπτικών και όχι απλά σαν ηθική αξία. Οι αναρχικοί με στόχο την υλοποίηση των προοπτικών αυτών θα πρέπει να καθορίσουν το δικό τους σχέδιο συμμετοχής κατ' αρχάς και παρεμβάσης κατόπιν στους αγώνες των εργαζομένων.

ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ